XVI. évfolyam 37. szám — Ára: 1 forint — 1960. szeptember 15

Ludas Matyi

Hegedüs István rajza

Az amerikai kémközpontban

— *Helló fiúk! Két emberünk a Szovjetunióba szökött!*

— *Hallatlan! Ezzel nem számoltunk!*

Tudakozódás

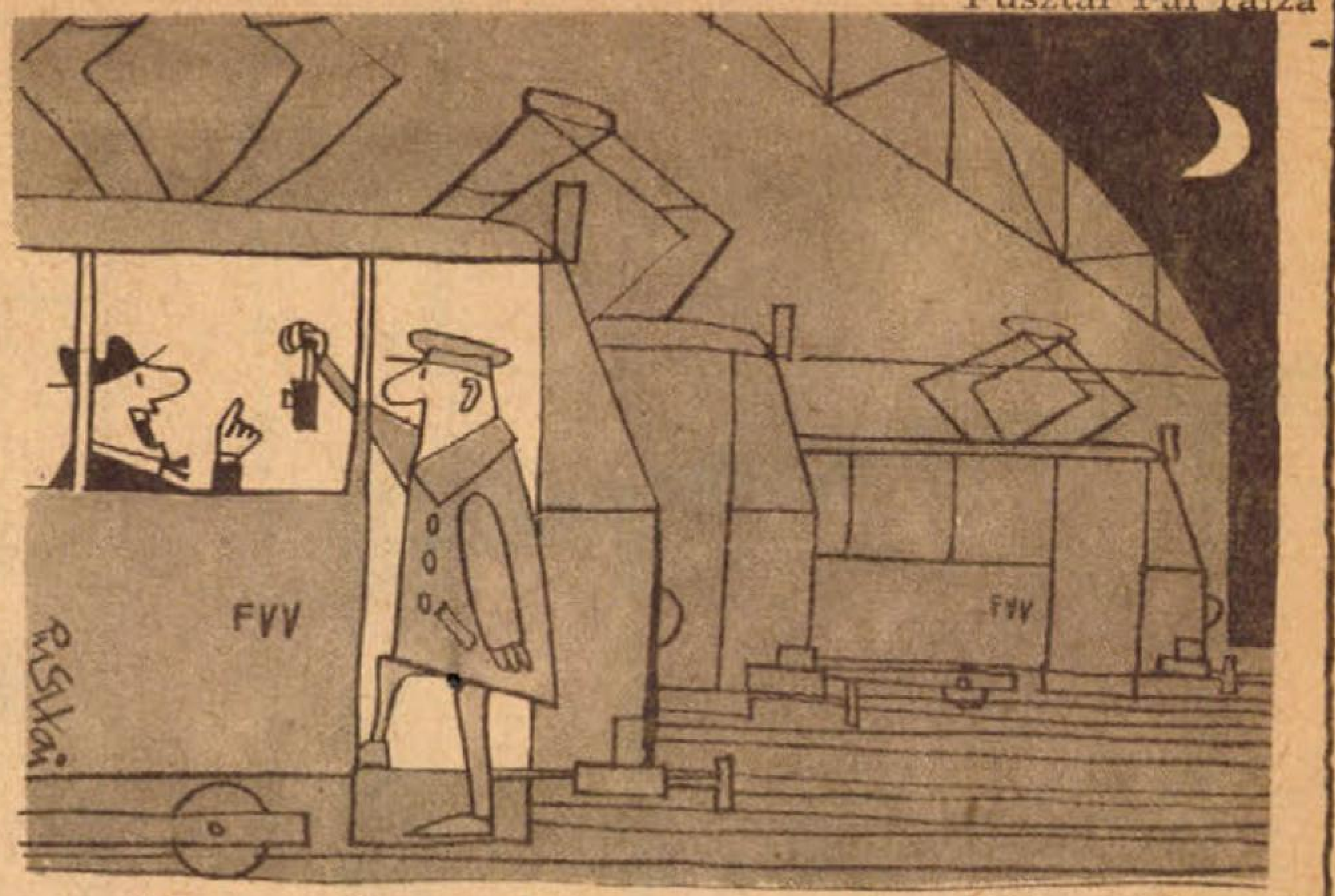
Toncz Tibor rajza

– Azt kérdezik lentről, lesz-e még az idén szivárvány?

Éjjel a remízben

Pusztai Pál rajza

– Kérem, nekem a kalauz azt mondta, hogy üljek csak nyugodtan, ő majd szól, ha át kell szállni ...

Ketten beszélnek

— Nézze, kedves Krapkovics, maga az én helyettesem, ugye?

— Úgy van, Gyenizsei elvtárs. Én az ön helyettese vagyok.

— Helyes. De ez nem azt jelenti csak, hogy helyettesít engem, ha üdülök, vagy beteg vagyok, hanem jelenti azt is, hogy támogat a munkámban. S mivel támogathat leginkább? A véleményével. Így van?

—

— Miért nem felel?

—

— Maga kitűnő ember, Krapkovics, de nagy hibája, hogy olyan tartózkodó. Ez helytelen s káros. Teljesen magamra hagy. Én az ön véleményét a vállalat fontos dolgaiban nem nélkülözhetem. Szeretném tudni például, mit szól ahhoz, hogy a bérosztály ajtaja elé egy szekrényt tolattam s a dolgozók most az ablakon át jutnak be a munkahelyükre? Lehetetlen, hogy erről ne legyen véleménye. Kérem, ne tagadja meg tőlem. Ne feledje, hogy több szem többet lát. Nos?

—

— No de mégis. Helyesli? Miért nincs a segítségemre?

—

— Vagyis helyesnek tartja a dolgot.

— Őszintén szólva nem.

— Nem? Ez érdekes. Na látja. És miért nem?

—

— Nagyon kérem, indokolja meg a véleményét. Számomra ez nem közömbös kérdés. Miért nem helyesli?

— Az ajtón sokkal könnyebb volt ki-bejárni, Gyenizsei elvtárs. Dolgozóink ugyan bejutnak az ablakon keresztül is, de nem minden fáradság nélkül. A nők harisnyája gyakran tönkremegy. Nem mondom, sokkal egészségesebb az új rend, de a réginek is voltak előnyei. Az emberek jobban szerettek az ajtón át közlekedni.

— Bizonyára igaza van. Tudom, hogy a megszokás nagy úr s hogy sokan ragaszkodnak az elavult régihez.

— Meg aztán nem mindenki egyformán ügyes. Az ablak ugyebár négy méter magasan van, sokan elvétik az ugrást. Simkó bácsi tegnap a lábát törte.

— Hm. Sok igazság van abban, amit mond. De minden újnak megvannak a kezdeti nehézségei. Nem gondolja?

— Kétségtelen. De nem látom az előnyeit. Az ajtó rendeltetésszerű használata sablonos volt ugyan, de bevált. Ezt ne tessék elfeledni.

— Okos megjegyzés. Na látja, hogy van magának véleménye, Krapkovics!

— Meg aztán a dolgozók nem szeretik a kötélhágcsót használni reggel, amikor bemásznak az ablakon. Dörzsöli a tenyerüket.

— Csakugyan. Erre nem gondoltam.

— A lépcső használatát valahogyan jobban megszokták. És az az előnye a lépcsőnek, hogy nem inog.

— Találó megjegyzés, Krapkovics. Köszönöm, hogy felhívta rá a figyelmemet. Erre nem gondoltam.

— Akkor hát holnap reggel elhúzhatjuk a szekrényt az ajtó elől?

— Megfontolom az érveit és reggel válaszolok. Köszönöm, Krapkovics!

*

— Megfontoltam az érveit, Krapkovics. Maradjon minden úgy, ahogy most van.

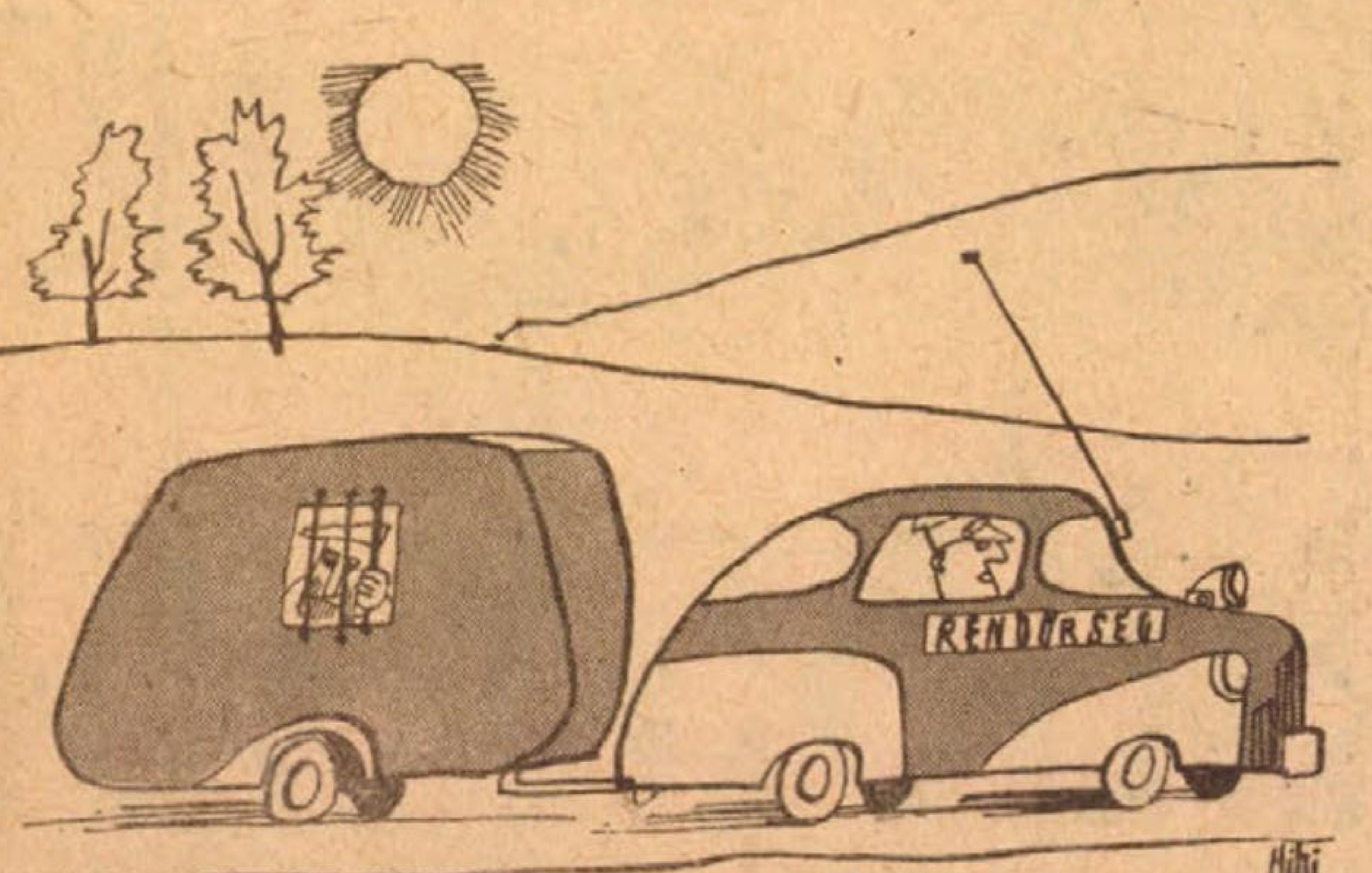
— Mégis? És miért?

— Csak.

Tabi László

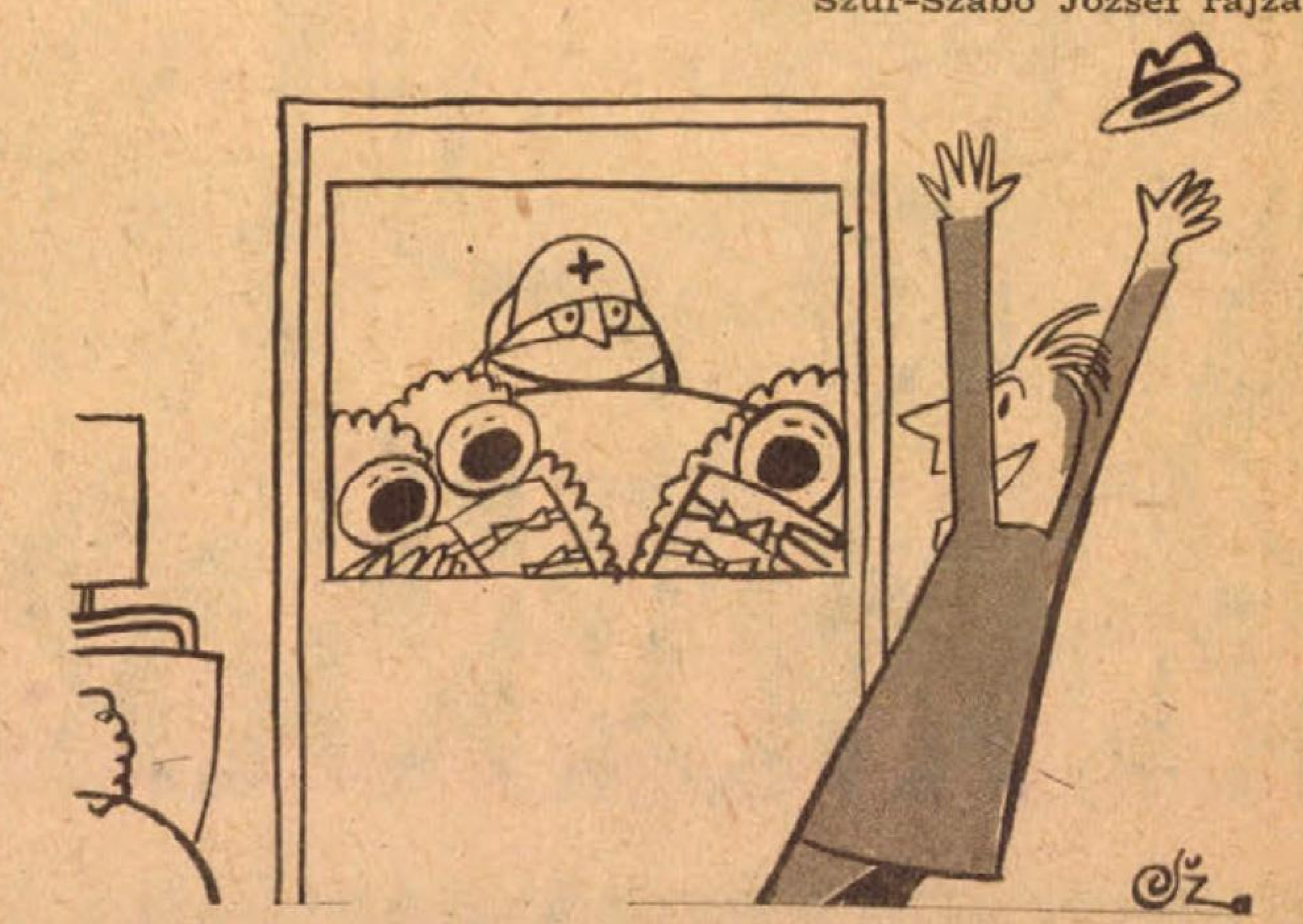
Camping-kocsi

Hegedüs István rajza

Apai öröm

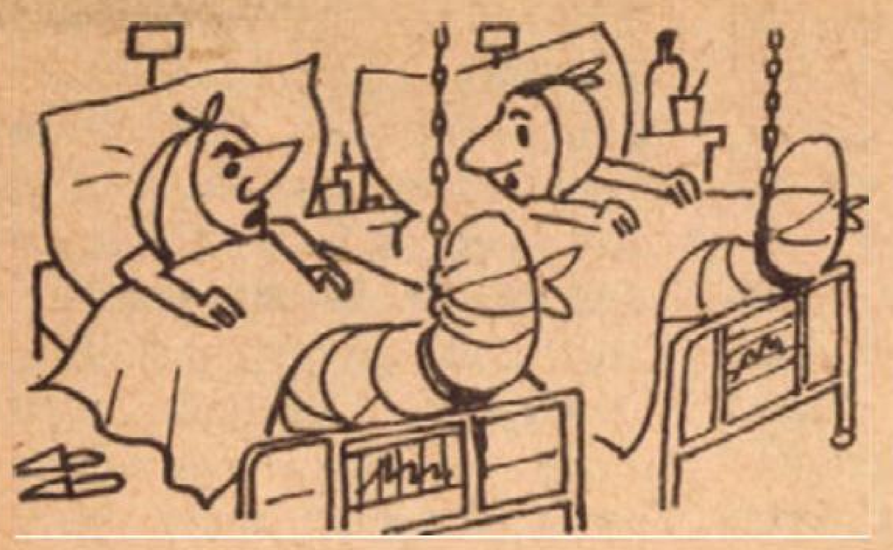
Szűr-Szabó József rajza

– Hurrá, megvan a létszám, nem kell lakbérpótlékot fizetni!

Némelyik motoros...

(Játszódik egy kórteremben)

I. beteg: ...és a motorral együtt zsuppsz, bele az árokba. Hát így törött el a lábam...

II. beteg (sóhajt): Magának jó, holnap már fölkap két botot, és gyógyultan kivánszorog a kórházból... De én... Engem csak ma hoztak be...

I. beteg: Kórtársam hogyan törte el a lábát?

II. beteg: Jaj... Én is motoron indultam el... Pestre, az unokaöcsém esküvőjére...

I. beteg: Nemcsak minket sújt a sors...

II. beteg: Hogyhogy?

I. beteg. Hát szegény unokaöccsére gondoltam... Megnősül!

II. beteg: Ja úgy. Hát szóval, hatalmas ködben indultam el a motoromon, az országút két szélét már nem is láthattam...

I. beteg (vigasztalóan közbedünnyög): Majd lesz még szép idő.

II. beteg: Hát amint hajtok, alig nyolcvankilométeres sebességgel...

I. beteg: Nyolcvankilométeressel?

II. beteg: Igen, a köd miatt a szokásosnál lassabban... Hát egyszercsak azt vettem észre, hogy föltévedtem a lakihegyi nagyadó tornyába...

I. beteg: Tényleg hatalmas köd lehetett...

II. beteg: Föltévedtem a toronyba, és a következő pillanatban egy népszerű slágerrel együtt engem is kiközvetítettek.

I. beteg: Rémes!

II. beteg: Bizony, rémes. A dallamok elszálltak az éterbe, én pedig hanyatthomlok zuhantam lefelé...

I. beteg (borzadva): A háromszáz méternyi mélységbe!... Még szerencse, hogy megúszta egy lábtöréssel...

II. beteg: Nem ott tört el a lábam – csak a hajam kócolódott kissé össze... Figyeljen ide, mesélem tovább... Tovább hajtottam...

I. beteg: A kiállott borzalmas élmény hatására bizonyára sokkal...

II. beteg: Sokkal gyorsabban, igen... Be kellett hoznom a késést! Csak nem kockáztathattam, hogy lemaradok a töltöttkáposztáról?... Robogtam, a köd meg egyre sűrűsödött. Már az országút közepét sem láttam.

I. beteg: De nem lassított.

II. beteg: Nem hát. Nem olyan legény vagyok én! Nos, egyszercsak velem szemben két reflektort pillantottam meg. Vészes gyorsasággal közeledtek... Azt hittem, egymás mellett haladó két motorkerékpár – na, mondom, megpróbálok közöttük átsiklani...

I. beteg: De nem két motorkerékpár volt, hanem egy teherautó...

II. beteg: Dehogy. Két motorkerékpár volt, de az egyikkel összeütköztem.

I. beteg: Hát szóval így történt...

II. beteg (folytatja): Továbbrobogtam...

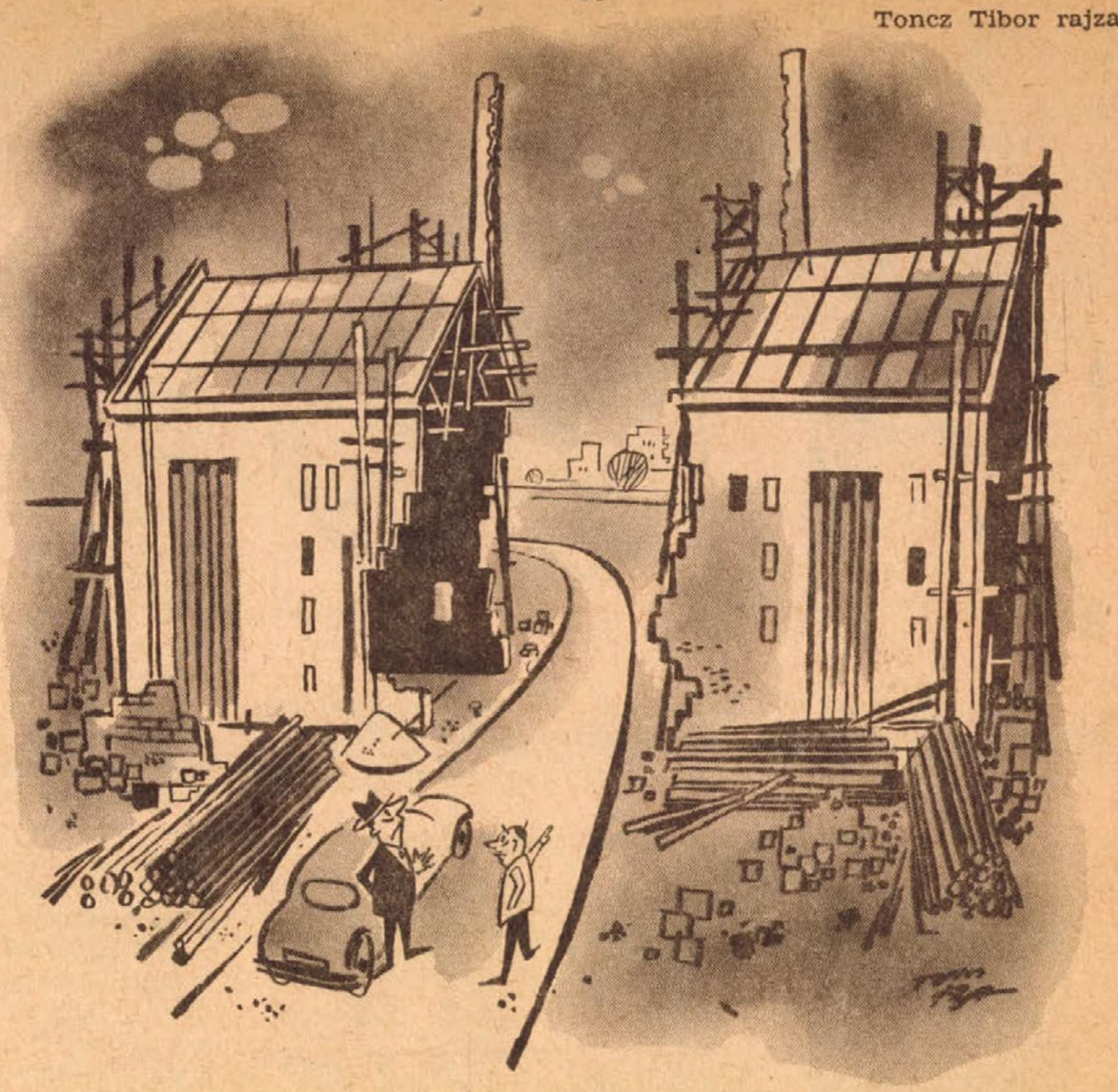
I. beteg (elhűlve): Továbbrobogott? De ha még ezt is megúszta, végül is hol tört el a lába?

II. beteg: Amikor megérkeztem, és leszálltam a gépemről, valaki belémhajtott... Mert némelyik motoros úgy hajt, mint egy őrült...

Dunai Ferenc

Majdnem így van

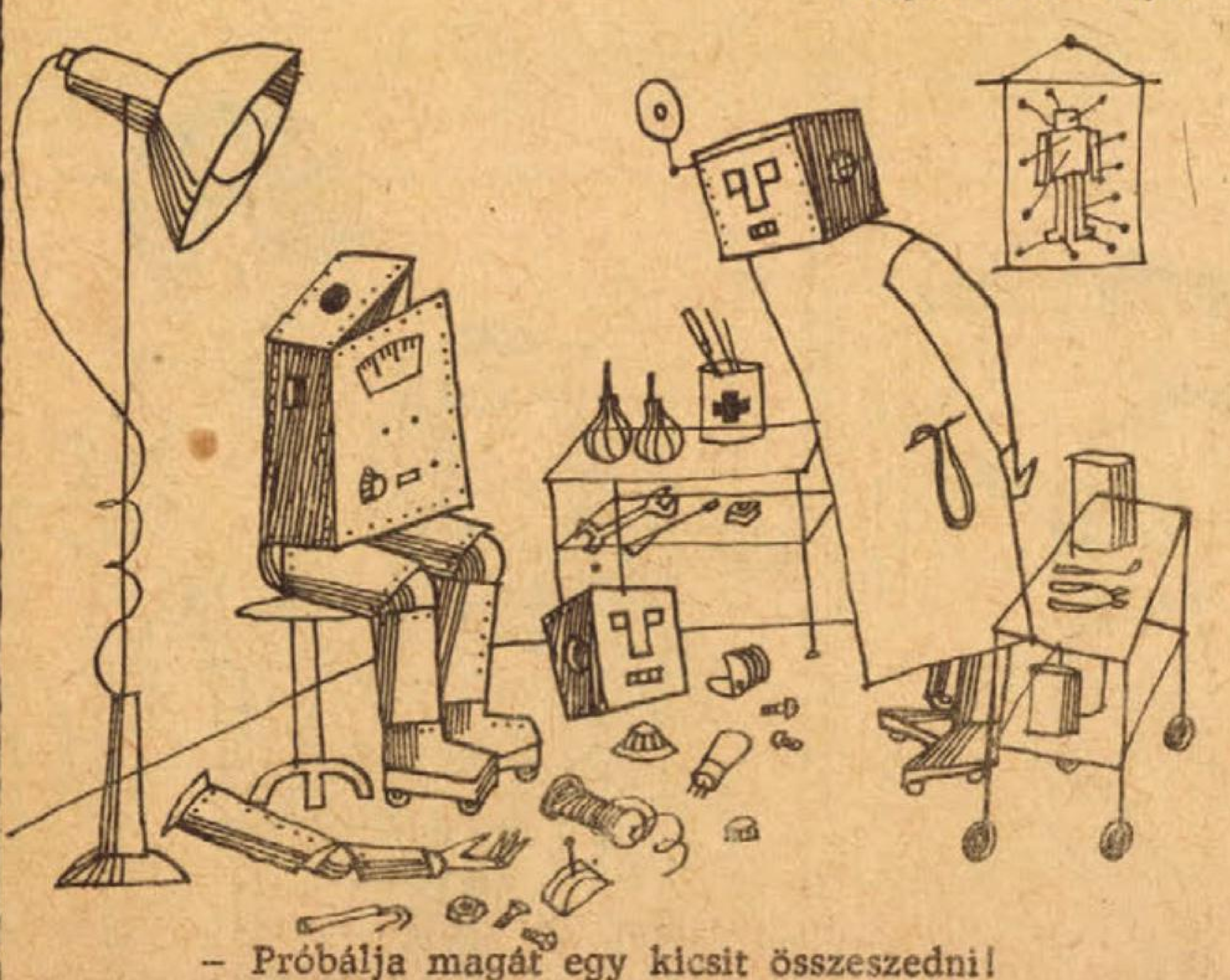
Toncz Tibor rajza

– Ha két félig kész gyár helyett egy egészet építettek volna, az már működhetne!
– Szóval toljuk össze? Jó tipp! Az újabb beruházás!

Orvosi vizsgálat 3678-ban

Kaján Tibor rajza

– Próbálja magát egy kicsit összeszedni!

Vadászaton a meós

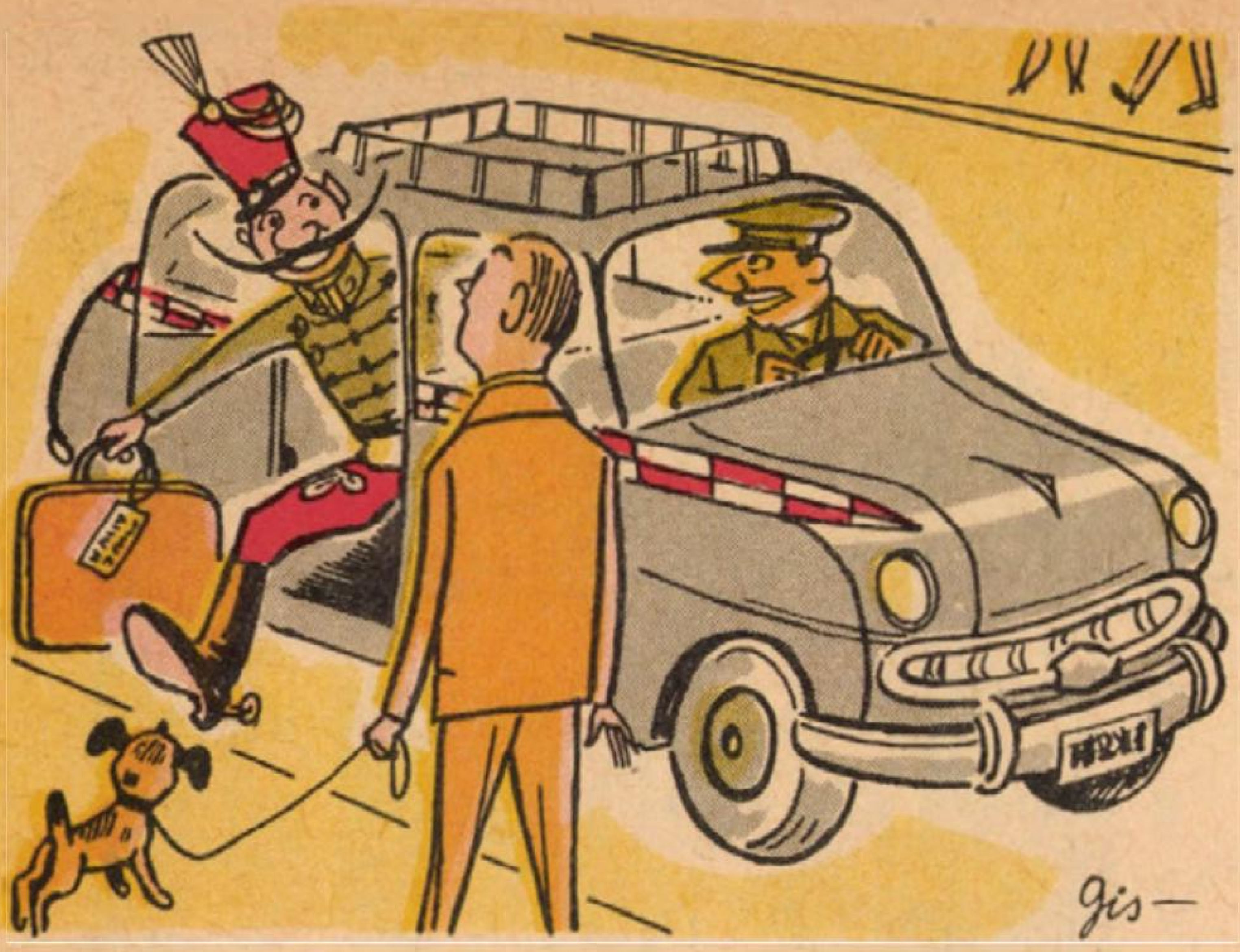
Szűr-Szabó József rajza

– Írom a selejtet!

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Most érkeztem a Balatonról! A Déli pályaudvarnál verekedtek értem a taxisok, hogy melyikbe szálljak be!. . .

Társasjáték egy szerkesztőségben

Erdei Sándor rajza

– Na, gyerekek, melyikünk nem ütött még?

Izgalom az Operában

– Ne sírj, fiam, a nő úgyis meghal a végén! – így csitította élettársát a mögöttünk levő sorban egy joviális, köpcös, feketeruhás úriember. Az asszony a könnyei mögül méltatlankodva mérte végig, aztán kissé megbántva itatta fel az utolsó három cseppet.

A joviális úriembernek igaza lett: a nő meghalt a harmadik felvonás végén, hiába volt az ágy mellett kétségbeesetten éneklő lovag legszivettépőbb marasztalása, hiába a nézőtérről sűrűn érkező szipogás. A végzet már ilyen.

Másnap este érdeklődéssel kapcsoltam be a rádiót, kíváncsi voltam, nem történt-e valami változás Violetta sorsában az utolsó 24 órában? Ismét el kell hagynia bennünket és – nem utolsósorban – Alfrédet, egy idejében észre nem vett és ki nem kezelt tüdőbetegség miatt, ma, több mint száz évvel a darab bemutatója után, a pas, izonicid, sztreptomicin és a legcsodálatraméltóbb röntgenkészülékek korában?

Sajnos, minden összeesküdött a fiatalok ellen, és mint a bemondónő előre tudtunkra adta, Violetta ugyanúgy eltávozik az élők sorából, mielőtt a függöny utoljára lebocsátásra kerül, mint tegnap, tegnapelőtt, mint száznét esztendeje először. Akárcsak a bájos Mimi, a vérperzselő Aida, az önfeláldozó Trubadur, a félreértett Desdemona, és rokonszenves társnőik meg társaik, akiknek végeláthatatlan sora el sem férne ezen az igénytelen papírlapon.

És nem elég a mostoha sors; hiába hullnak a jobblelkű nézők együttérző könnyei, még egy sorscsapást el kell viselni: azt, hogy a joviális feketeruháshoz hasonló cinikus és lelketlen alakoknak – csakazértis – igazuk lesz. Ők megmondják előre, mert itt tutira mehetnek.

Persze, azért védekeznünk mégis lehetne. Nemcsak lelki okok, hanem korszerűségi követelmények miatt is. Meg aztán miért ne bonthatnánk egy kis formát ezen a téren is? Például a Traviata III. felvonásának közepén bejönne egy fehérköpenyes férfi, csontkeretes szemüveggel és elénekelné, hogy hála a modern orvostudomány fejlettségének és a legújabb gyógyszerkülönlegességeknek, Violetta nemcsak hogy túl van a veszélyen, hanem sikerült nyolc kilót híznia és akár könnyebb bedolgozónői állást is vállalhat

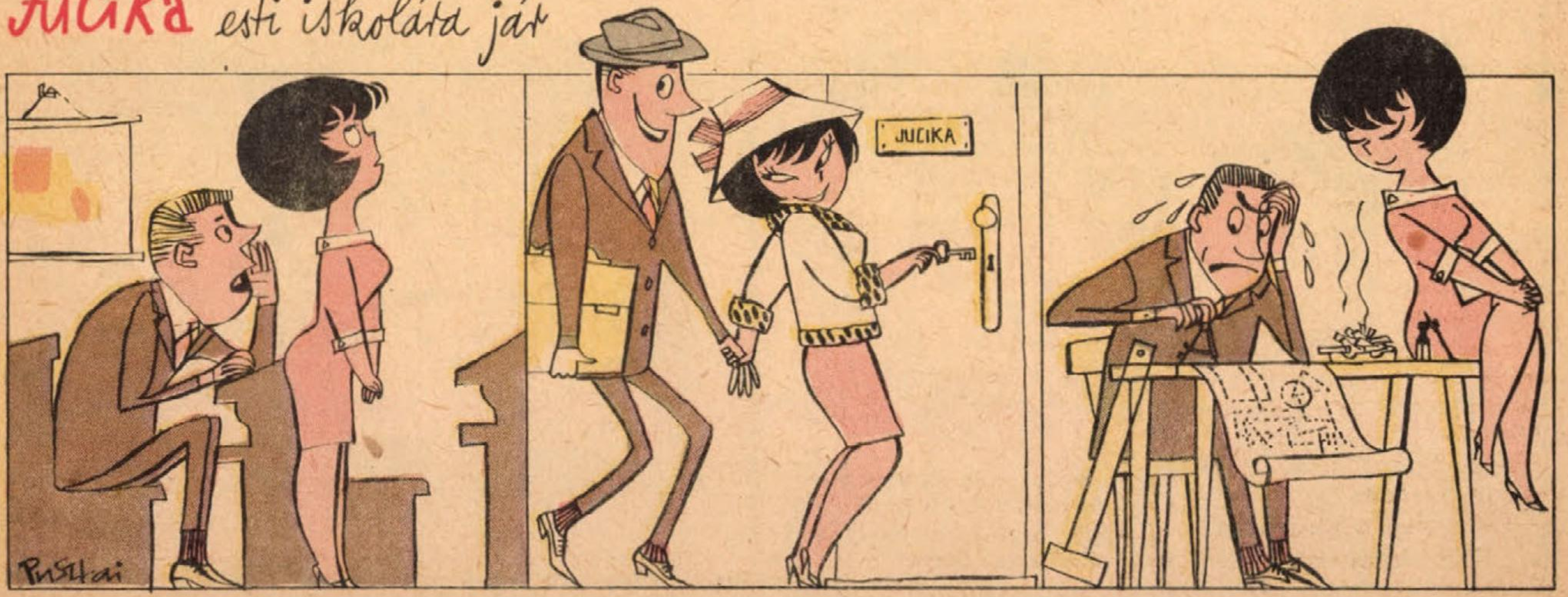
szeptembertől, hogy a házasság ellen a kedves papának se legyen kifogása.

Vagy, akiknek ez a megoldás túl egyszerű és a feszültség agyoncsapását jelenti, azok számára ajánljuk a következő, fakultatív befejezést: Alfréd nem ígér semmit tiltakozó atyjának, s amikor az öregúr végletekig feszíti a húrt, a kellékes egy kalapban két golyót hoz be. Violetta amerikai párbajt vív az idős Germonttal, amelynek eredménye esténként változó véget ad a drámának. Ha Violetta húzza a fekete golyót, vigye el a tüdőbaj, ahogyan már megszoktuk. De ha Alfréd papája húzza ki a kalapból, köteles elvonulni a színről és a fiatalok életéből. Ez esetben jöhet Alfréd, a sztreptó és a hepiend.

Ebben az esetben akár operai tippszelvényeket is lehetne rendszeresíteni és akkor – de csakis akkor –, saját kárára és felelősségére, jóslatokba is bocsátkozhatik az a néző, akinek a vérmérséklete ezt okvetlenül megkívánja.

Ivándy Ernő

Jucika esti iskolára jár

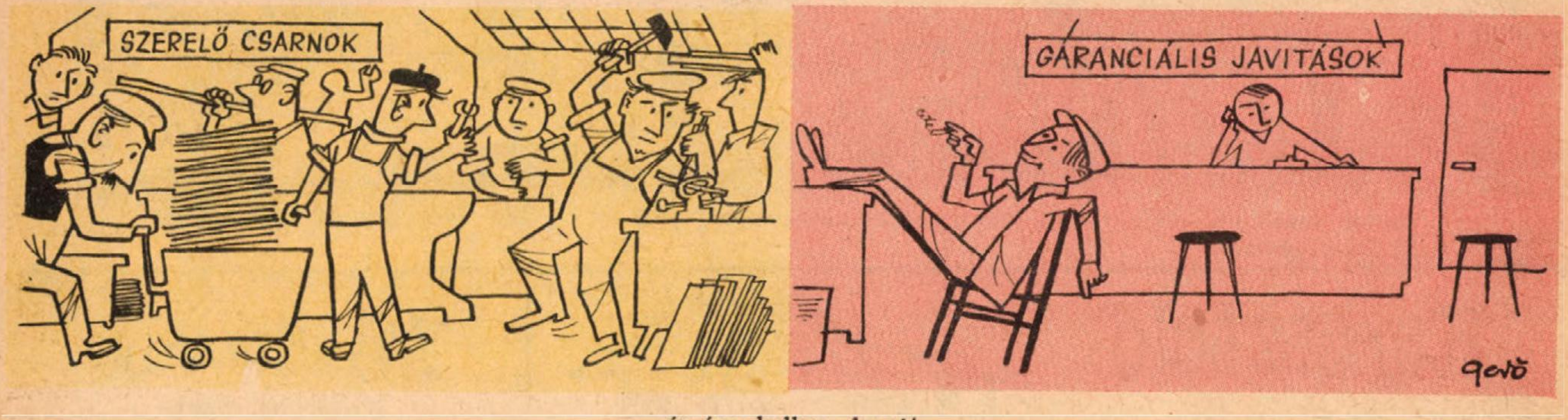

Még mindig sok a selejt

Gerő Sándor rajza

Így van . . .

. . . és így kellene lenni!

Néhány héttel ezelőtt észrevették a Kenőcs utcai mintaboltban, hogy az ajtóval valami baj van: nehezen nyílik. Csak akkor lehet kinyitni, vagy becsukni, ha minimum három erős ember nyomja, vagy ráncigálja az ajtót.

Aznap négyszázhúsz vevő próbált bejutni az üzletbe, de csak huszonkettőnek sikerült.

Másnap hatszázhetvenen kísérelték meg a bejutást, de csak harmincöt vevő próbálkozását koronázta siker.

Harmadnap ötszáz vevőből csak tíz jutott be.

Az üzletben dolgozó eladók nagy érdeklődéssel figyelték a vevők harcát az ajtóval. Sáfrány Ottó, felhasználva az üres órákat, az üzlet meghitt csendjében statisztikát állított össze a vevőkről.

A kimutatás szerint – amelyet elküldött a Kereskedelmi Főfőközpontnak –, az 1523 vevő közül, akik a három nap folyamán be akartak jutni az üzletbe

877 vevő csak a kilincset nyomta meg, aztán bosszankodva tovább sétált,

350 vevő bekukucskált, majd a kilincset rázta és az ajtót rúgdosta,

121 vevő dörömbölt, átkozódott, ebből huszonegy a népidemokráciát szidta, hatvanan a vállalatot és negyvenen azt a jóságost,

111 vevő a fogával rágta kínjában az ajtót,

3 vevő kitért a hitéből,

42 vevő fejjel rohant az ajtónak,

18 vevő megőrült és

1 vevő ott fordult fel az ajtó előtt.

A statisztika nagy feltűnést keltett kereskedelmi körökben és a Főfőközpont jutalomban részesítette Sáfrány Ottót.

A forgalom csökkenésének köszönheti a tudomány Verpeléti Béla előadó érdekes megfigyeléseit is. Verpeléti, naponta nyolc óra hosszat figyelte a pult mögül az ajtó előtt álló vevőket és megállapította: a vevők – általában – csak tíz-tizenöt perces tanakodás, mérgelődés után jöttek rá, hogy az ajtót csak egyesült erővel lehet benyomni. Előbb nem jutott eszükbe. Verpeléti, majmokkal és kutyákkal is kísérletezett. A majmok tizennyolc-húsz perces tanakodás után találták meg a megoldást, míg a kutyáknak csak öt perc kellett a probléma megfejtéséhez.

A boltot felkeresték a kereskedelmi tanulók is, akik itt nyugodt körülmények között tanulmányozhatták a vevők fő- és alfajait.

„Nézzétek meg ezt a vevőt, aki most megállt az ajtó előtt – mondta a tanár fennhangon. – Hány éves lehet? Gruber, te már megint nem figyelsz! A vevőt nézzed, ne a kartársnőt! A vevő körülbelül negyven éves. Láthatóan ideges természetű. Most benéz. Figyeljétek a szemét! Mit látsz a szemén, Gruber? Türelmetlenséget és mohóságot. A vágyakozás kiül az arcára. Be szeretne jutni a boltba. Most kiabál valamit. Még mindig kiabál. Most már csak hörög. Gruber, te melyik csoportba osztanád a vevőt? Nyilvánvaló, hogy a dühöngők közé. Nézzétek, hogy vicsorít! Figyelitek a tajtékot a szája körül? Most a cipőjét eszi. Mit eszik a vevő, Gruber?"

Az üzletvezető irodalommal foglalkozott munkaidő alatt. Főleg verseket írt. Egy nehézveretű ódájából idézzük az alábbi csodálatos részletet:

„Szeretlek, ó, Vevő,
mint galamb a búzát,
mint néném, az Anci,
a jó túrós csuszát."

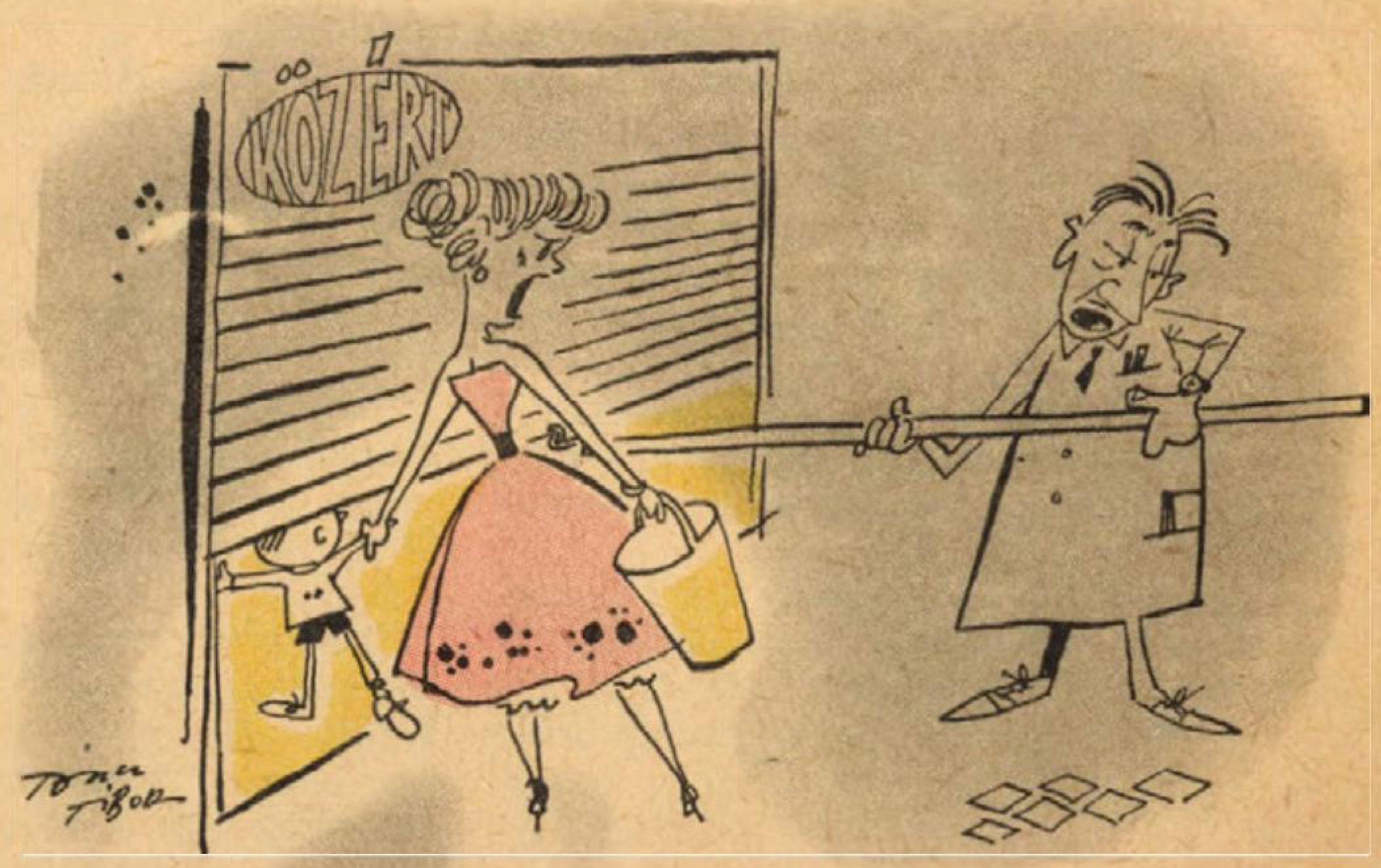
Csak egy kartárs nem tudott beleilleszkedni ebbe a kollektívába; át is helyezték adandó alkalommal, ugyanannyi fizetéssel egy nagyforgalmú üzletbe. Ez a kartárs ugyanis nem átallotta kijelenteni a kollégái előtt: „Engem nem érdekelnek a vevők! . . ."

De az senkinek sem jutott az eszébe: meg kellene csinálni az ajtót.

Mikes György

Precíz kereskedő

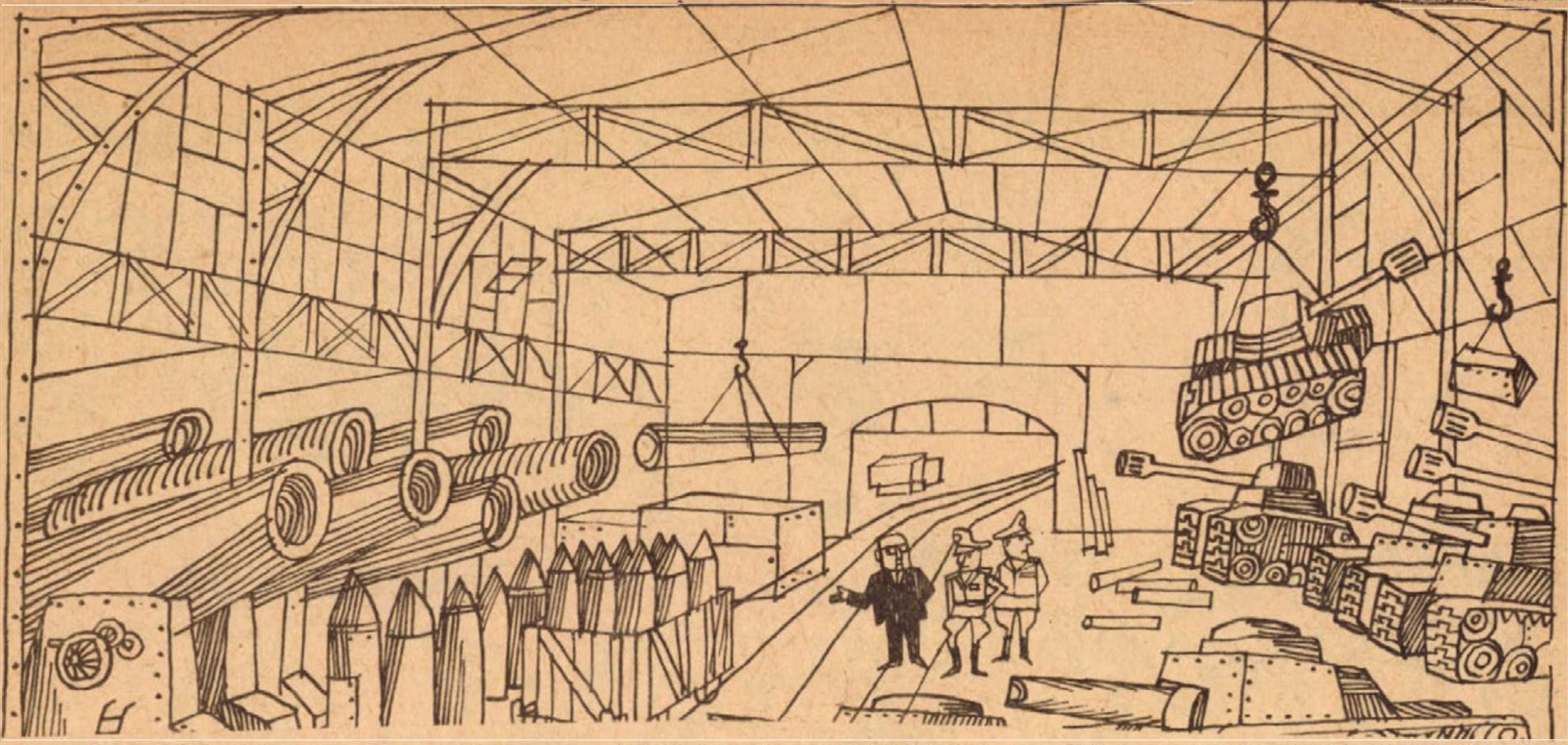
Toncz Tibor rajza

– A gyereket még kiszolgáljuk, ő még nyolc előtt két tized másodperccel ment be . . .

Bonni delegáció New York-i üzemlátogatáson

Kaján Tibor rajza

– Vannak rakétáink, atomágyúink, atom-meghajtású tengeralattjáróink ... Mit csomagoljunk be, kérem?
– Az egész gyárat!

Keresztelő

Örömmel értesültem arról, hogy a Vígszínház visszakapta régi nevét. Azt hiszem, ezzel nem állok egyedül. Sokan vannak, akik mint én, hagyományaink megbecsülését látják ebben. A Vígszínház egy darab régi Pest és nem is a legrosszabb értelemben. Európai hírét olyan színészek gazdagították, mint Hegedűs Gyula, Varsányi Irén, Somlay Arthur, Tanay Frigyes... hogy csak a legnagyobbakat említsem.

Örvendetes jelenség, hogy ezen a vonalon is javítjuk az elkövetett hibákat. Egyidőben mániákus átkeresztelés folyt nálunk. Mert hisz az rendben volt, hogy az Eszterházy utcát átkereszteltük Puskin utcának. Egy oligarcha helyett egy humanista világzseni neve mindenképp nyereség. De azt már enyhén szólva túlzásnak tartottam, hogy már másnap a vendéglői étlapon Eszterházy-rostélyos helyett Puskin-rostélyos szerepelt. Sőt sértőnek. Anyegin és a marhaszelet... ehhez kis adag hús és jó adag stréberség kellett.

Akkoriban lett a Gerbeaud-ból is Vörösmarty-cukrászda. (Ma is az.) Kár, hogy Vörösmarty ezt már nem érhette meg. De biztos megsejtette, hisz a zsenik jövőbe látnak. Elképzelem, amint azt mondja feleségének, Csajághy Laurának:

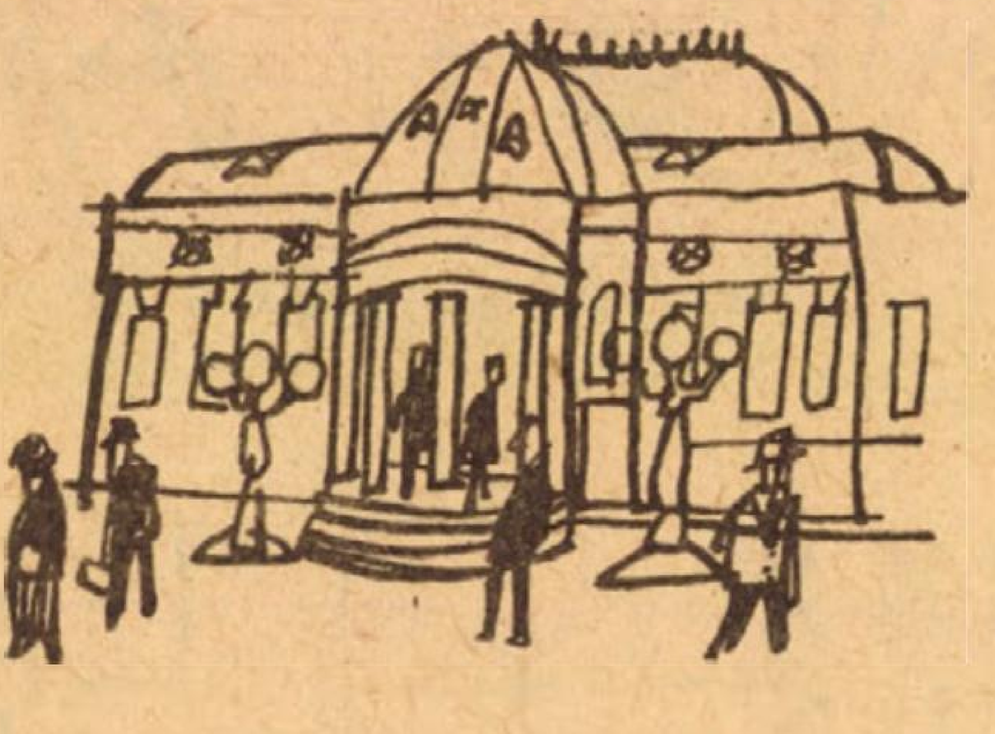
— Laura, Laura, nem tudod te, ki vagyok én. Meglátod, rólam egyszer még cukrászdát neveznek el Pesten...

Mire a felesége így replikázott:

— Ugyan, Misi, ne képzelődj! Rólad, aki még egy rántottát se tudsz megsütni!

S lám Vörösmartynak lett igaza, cukrászdát neveztek el róla. Most már csak az hiányzik, hogy kiadják a Gerbeaud verseit, legalább az utókor megtudja, hogy Gerbeaud nagy költő volt, Vörösmarty meg nagy cukrász.

Mellesleg Erkel is kapott egy cukrászdát: a volt Hauert a Rákóczi úton. Ez legalább stílusos, mert ott

kéznél van a Rigó Jancsi, aki hegedűn kíséri a megzenésített mignonokat, miközben a piskóták francia krémest táncolnak.

Milyen szép lehet, mikor odaát a halhatatlanságban összeülnek ők négyen. A Vörösmarty, a Gerbeaud, az Erkel, meg a Hauer.

— Nézd, Gerbeaud — mondja a Hauer két dobostorta és három elbeszélő költemény között —, igaz, hogy megfúrták a nevünket, de végül is büszkék lehetünk. Rosszabbul is sikerülhetett volna.

Vörösmarty és Erkel csak bólogatnak, mert a halhatatlanságban szűkszavú lesz az ember.

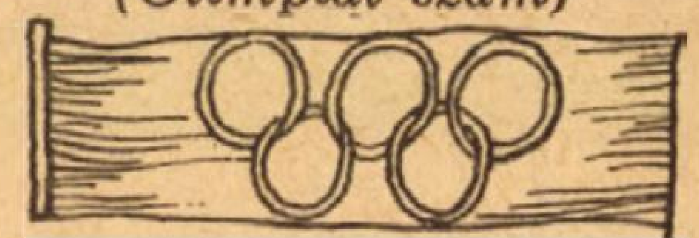
Mindezt pedig azért mondtam el, mert van még egy színházunk, amely rehabilitációra vár. A Magyar Színház, hiszen csaknem egyidős a Vígszínházzal s az öreg épületen Csortos, Törzs, Rátkay és mások neve fémjelzi a patinát. Belőle Madách Színház lett, ami egyébként szép és jó, de Madáchnak úgyis van már egy színháza, az úgynevezett „Kis Madách", stílusosan a Madách téren. Madách szerénységét ismerve, ő biztos beéri Pesten egy színházzal, annál inkább, mert ilyenformán a „Kis Madách"-ból „Nagy Madách" lesz, ami mindenképpen helyeselhető.

Mikor e sorokat írom, az eszpresszóból a szemben levő Operaházra látok, amely szerencsésen megúszta az összes átkereszteléseket. Ám a szfinksz gúnyos mosollyal néz rám úgy, hogy abba is hagyom az írást. Fene tudja, miket gondol azzal a csavaros ó-egyiptomi agyával.

Darvas Szilárd

Ezt olvastuk

(Olimpiai szám)

Meglepő kérdéssel fordult a Népsport tudósítója Rómában Leonyid Homenkovhoz, a szovjet atléták főedzőjéhez. A Népsport szerint ugyanis a riporter ezt kérdezte az ismert sportembertől: „Mit vár a helsinki olimpia atlétikai küzdelmeitől?" Tekintettel arra, hogy a helsinki olimpia nyolc évvel ezelőtt végleg befejeződött, a szovjet sportember valószínűleg igen konkrét választ tudott adni a kérdésre.

*

A Népszava olimpiai ceruzajegyzeteiben olvastuk, hogy Thomas, a kiváló néger magasugró világrekorder „bölcsészetet és filozófiát tanul az egyetemen s ha ráér, legszívesebben a hazai zenét hallgatja". Azon gondolkodtunk, hogyan van még Thomasnak ezen felül a sportoláshoz is ideje, de kitaláltuk. Minthogy a bölcsészet és a filozófia egy és ugyanazt jelenti, miközben Thomas bölcsészetet tanul, nyilván egyúttal megtanulja a filozófiát is és az így nyert időt fordíthatja végül is az edzésekre.

*

Az Esti Hírlap a négyszáz méteres férfi síkfutás előfutamairól szólva hírül adja, hogy Csutorás Csaba csak ötödik lett 48.2 perces idejével. Negyvennyolc perc alatt futni négyszáz métert, valóban nem nagy teljesítmény. Még az is meglepő, hogy ezzel az idővel ötödik lehetett az erős mezőnyben.

*

Csodaszép mondat jelent meg a Népsportban, háromszor is elolvastuk, hogy hangulata rabul ejtsen: „A Stadio del Nuoto tízezernyi karcsapástól korbácsolt kéklő vize is kisimult hajnalra, hogy mire feljön az égboltra a hold, sima tükörben nézegethesse magát az augusztusi nap". A mondat legszebb gondolata kétségtelenül az a rész, melyben a hold az égboltra szökik s ezzel egyidőben a nap is nézegeti magát a sima tükörben. A hold és a nap együttes megjelenése páratlan szépségű tüneménye lehet a természetnek.

Dr. Árgus

gerő:

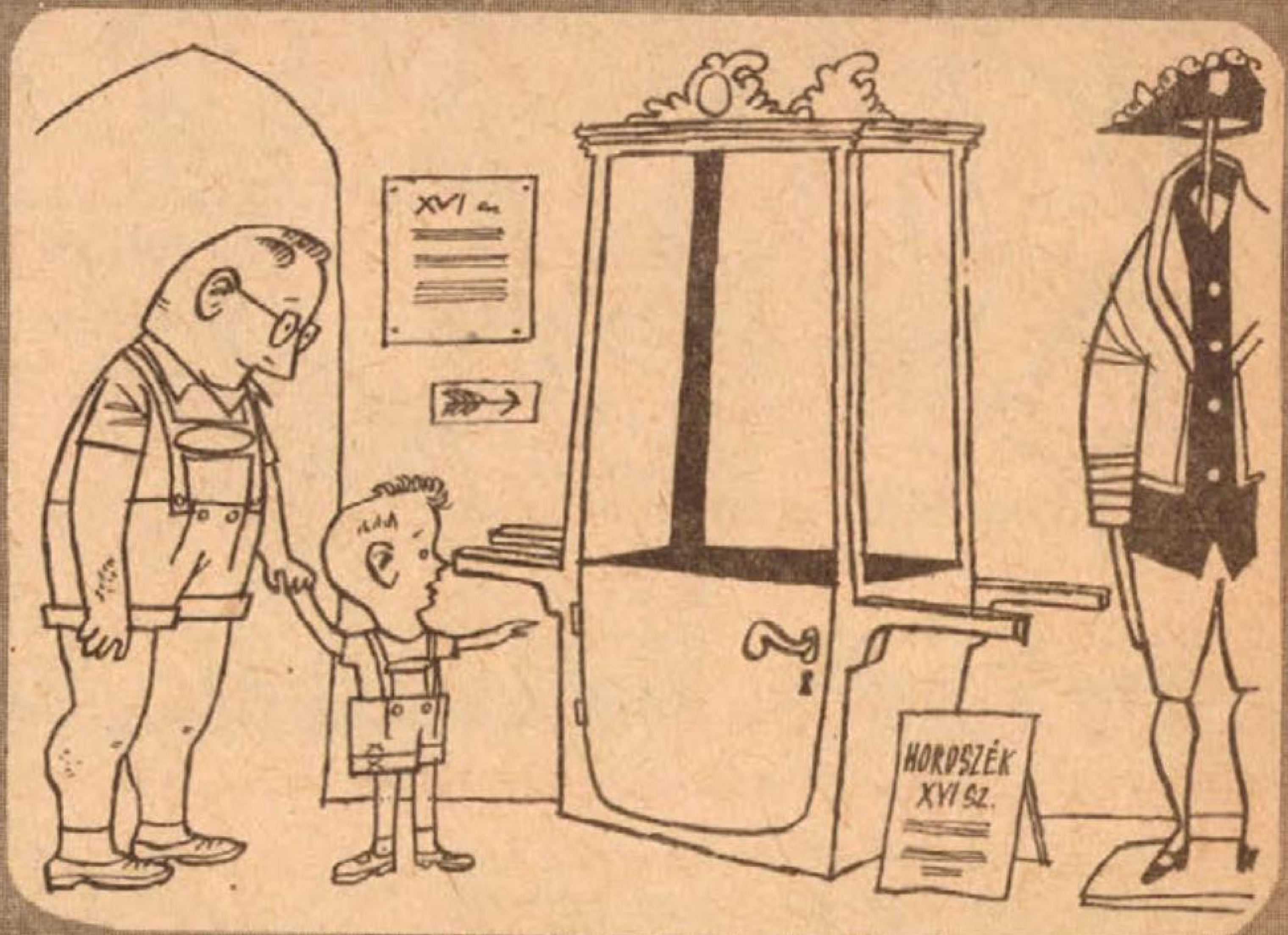
Mentem, láttam, jöttem!

Rajzok az N.D.K.-ból

Berlini szakáll-divatok

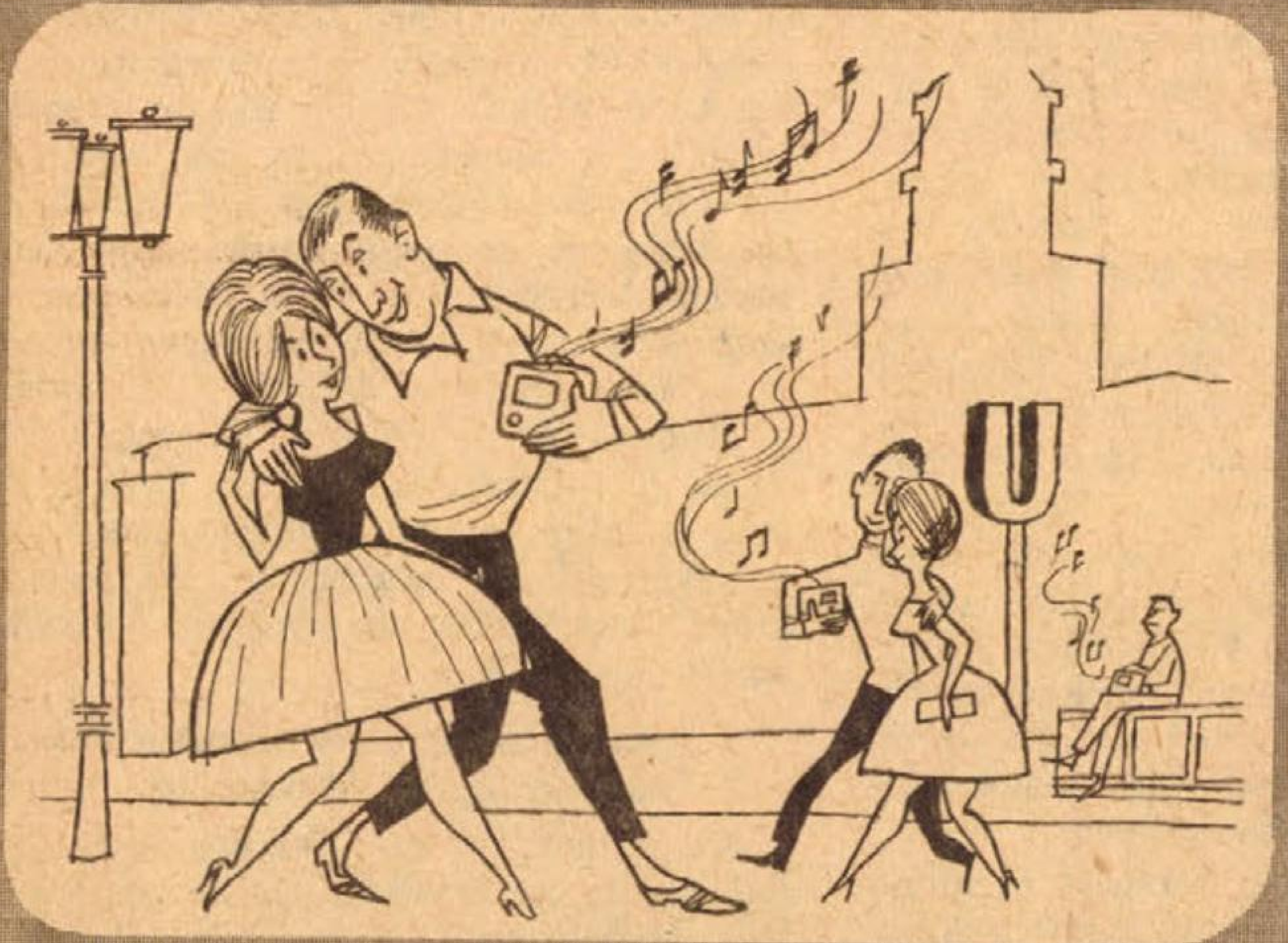

A meisseni Prinz Albrecht palotában

— Nézd, apu, egy rokokó telefonfülke!

Nagy divat a táskarádió

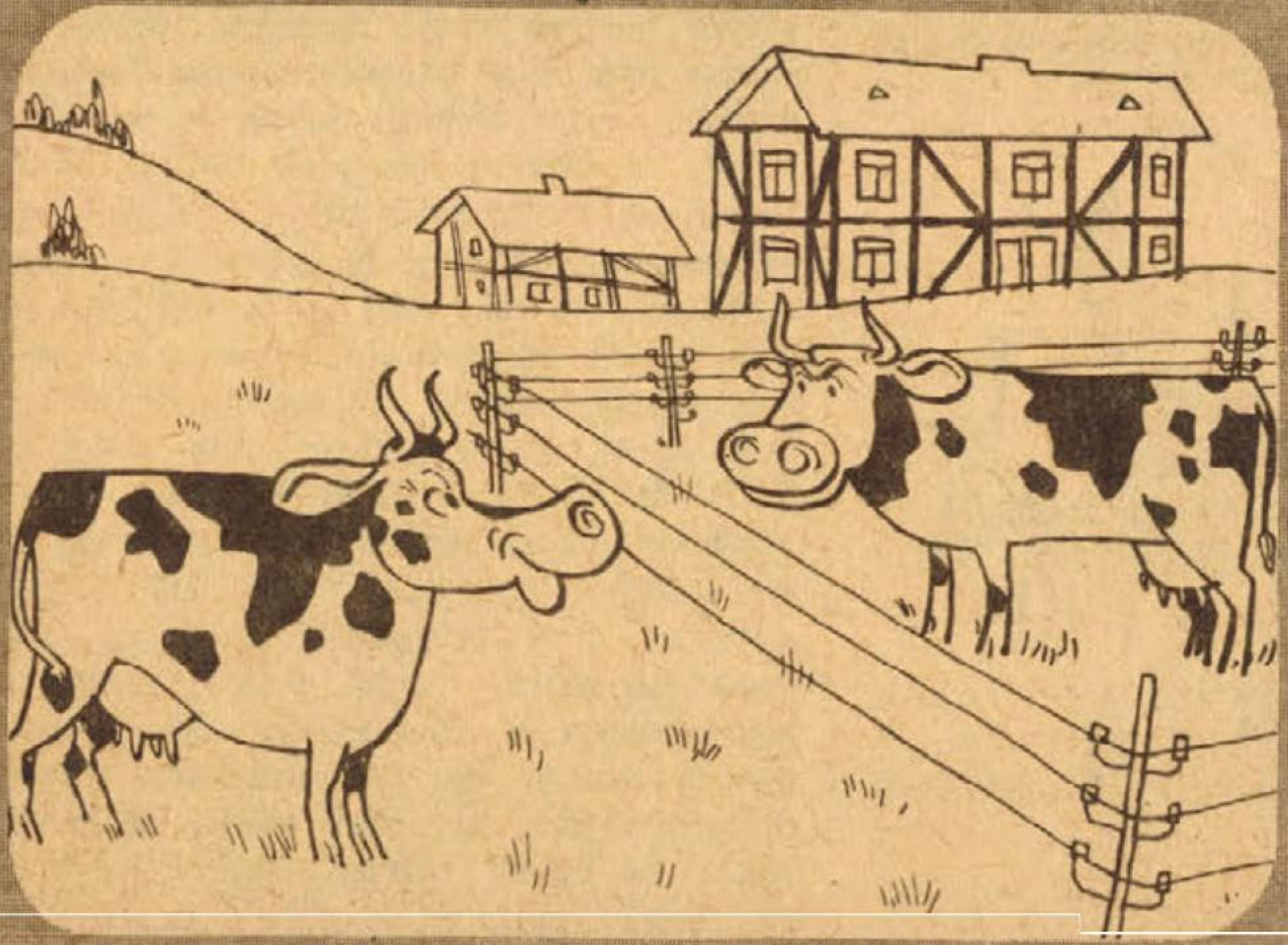
— Fogjon most már valami mást is, Heinz!

Egy emléktárgy-üzletben

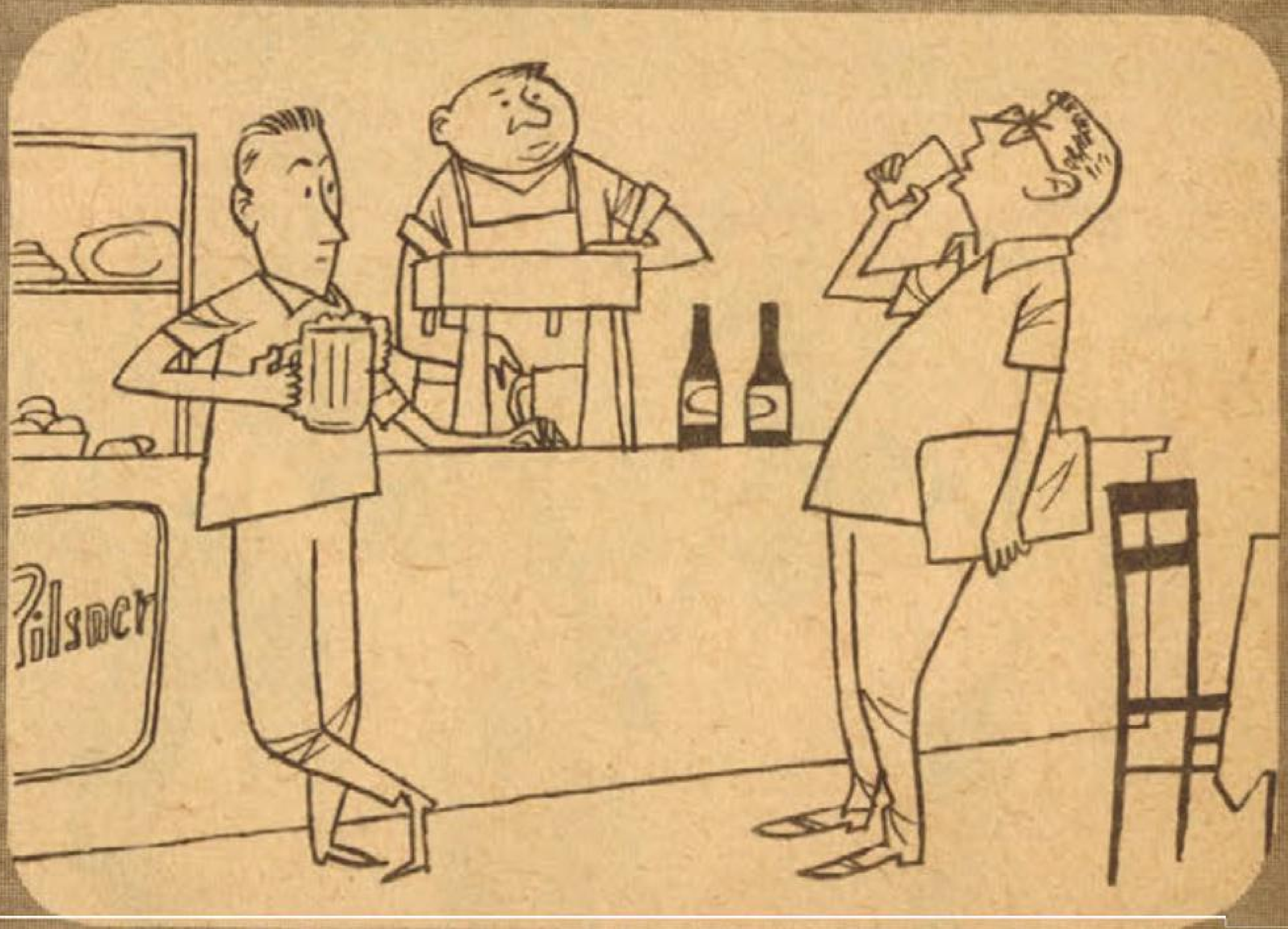
— Micsodaaa? Nincs Fradi-jelvény?

Villany-pásztor a legelőkön

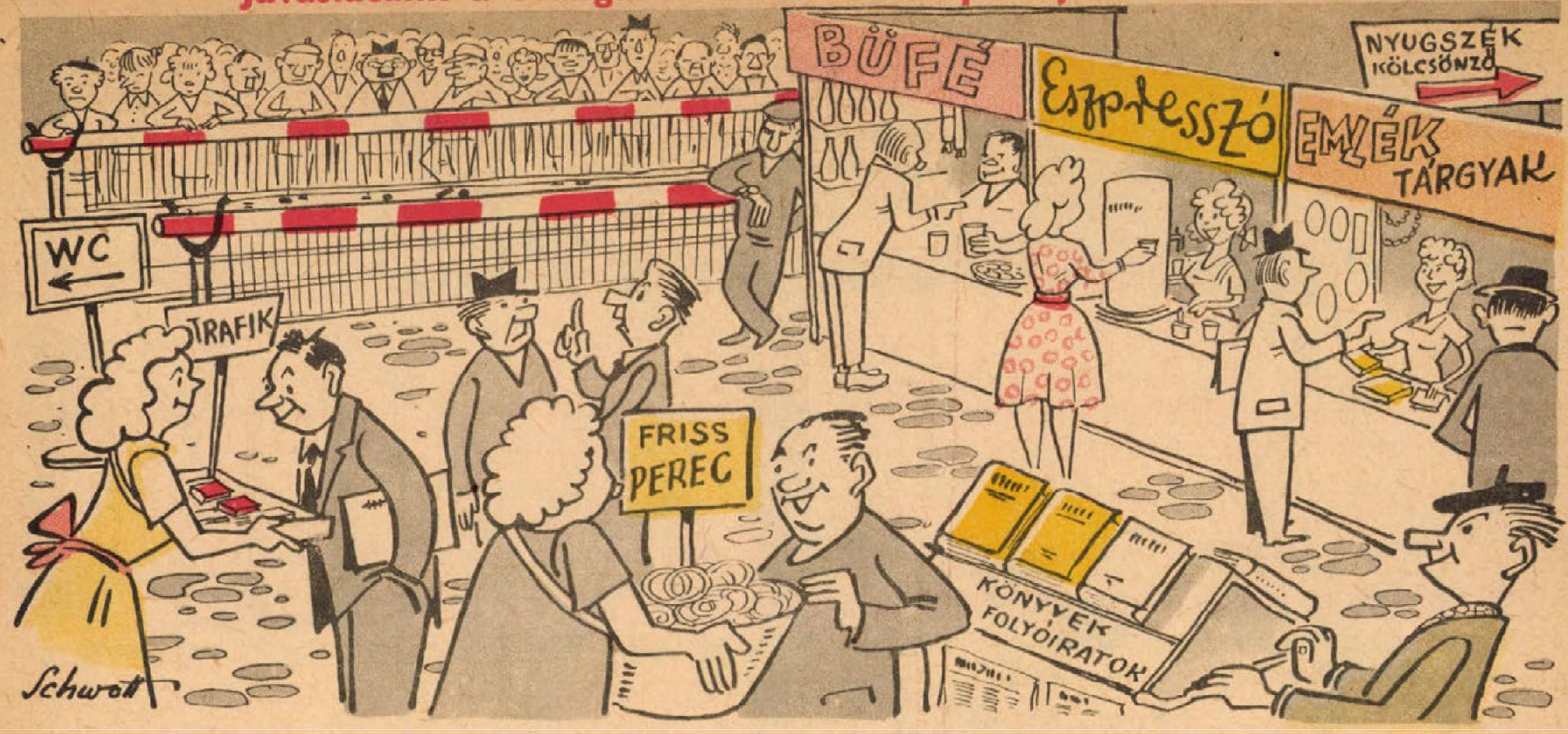
— Te hogy tudtál kijönni, Riska?
— A pásztor rövidzárlatot kapott...

Mineralwasser

— Miért iszol ebből a sós ásványvízből ennyit?
— Mert olyan jól lehet rá inni!

Javaslatunk a Hungária körúti sorompó fejlesztésére Schwott Lajos rajza

A világ teremtése

A világ teremtését eddig már anynyian megírták, úgy gondolom, nem árt, ha én is megírom egyszer. Eggyel több vagy kevesebb már igazán nem számít.

Tehát: kezdetben volt az Ősunalom. Az Úr rettenetesen unatkozott, amin nem is lehet csodálkozni, mert teljesen egyedül volt. Nem kártyázhatott, nem sakkozhatott, nem dominózhatott, mert nem volt kivel. Újságot sem olvashatott, mert nem volt újság, és ha lett volna, unalmas lett volna. Nem is mehetett el sehová, mert már mindenütt jelen volt, különben sem volt sem tér, sem idő, sőt még az a sláger sem volt meg, hogy:

Megáll az idő : : :

Nem volt más hátra, meg kellett teremteni a világot. Az Úr úgy gondolta, ez olyas valami lesz, amivel néhány milliárd évig elszórakozhat. Rögtön neki is kezdett és összecsapta az egészet hat nap alatt. Ádámmal és Évával együtt, aztán elment vikendezni.

Eleinte Ádám és Éva boldogan éltek a Paradicsomban, mindenféle állatok és bogarak között. Egy kicsit sok volt a szúnyog, de vakaróztak. Úgy találták, hogy a világ tökéletes és mindenki boldog. Az Úr is úgy találta, hosszasan gyönyörködött a világban, aztán újból unatkozni kezdett. Támadt egy ötlete és megteremtette a Humoristát, aztán újból megnyugodott, pedig erre nem volt semmi oka. Ugyanis, most kezdődött a baj. Mert a Humorista, alig hogy körülnézett a világban, rögtön lapengedélyért folyamodott és megindította a „Paradicsomszósz" nevű vicclapot. Az első szám egy pénteki napon jelent meg, amikor is az Úr furcsa zajt hallott a Földről. Ez a zaj nem volt sem hálaének, sem zsolozsma, hanem valami furcsa, gurgulázó bégetés. Ma úgy mondanánk, hogy a Földön röhögtek. Mégpedig azon röhögtek, amit a Humorista „Paradicsomszósz" című lapjában összehordott. A legjobban Ádám és Éva röhögött, úgyhogy, amikor az Úr megszólalt, mondván: „Ádám, hol vagy?" felelni sem tudott, mert nem hallotta az Úr hangját a saját röhögésétől.

Ám az Úr türtőztette haragját és maga ment az újságos standhoz, hogy vegyen egy vicclapot, mondván, hadd kacagjak én is egy jó nagyot. De mekkora volt a csodálkozása, amidőn látta, hogy azon, amin mások jókat nevetnek, ő el sem tud mosolyogni. Ugyanis a Humorista, az ő véghetetlen szemtelenségében, kiviccelte az egész világegyetemet. Kifogásolta, hogy a tömegvonzás nem működik tökéletesen, hogy rossz a koszt, hanyag a kiszolgálás, és hogy Ádám és Éva csupa selejt anyagból készült, nem fognak tovább tartani, mint ötven-hatvan év. Azt is szóvá tette, hogy miért vannak szúnyogok és poloskák és miért nincs rózsa tövis nélkül. Az Úr rögtön magához rendelte a Humoristát és így szólt:

– Mondja, Szerkesztő úr, miért van az, hogy én a maga lapján nem tudok nevetni, pedig van humorérzékem, hiszen közismert, hogy tökéletes vagyok.

– Nem értem a dolgot... – mondta a Humorista. – Mások nevetnek... – Azzal lemutatott Ádámra és Évára, akik még mindig egymás combját csapkodták a nevetéstől és közben a „Paradicsomszósz" legsikerültebb kupléját énekelték, amely így szólt:

Semmisem egyenes, minden srég,
Rossz az egész Mindenség.

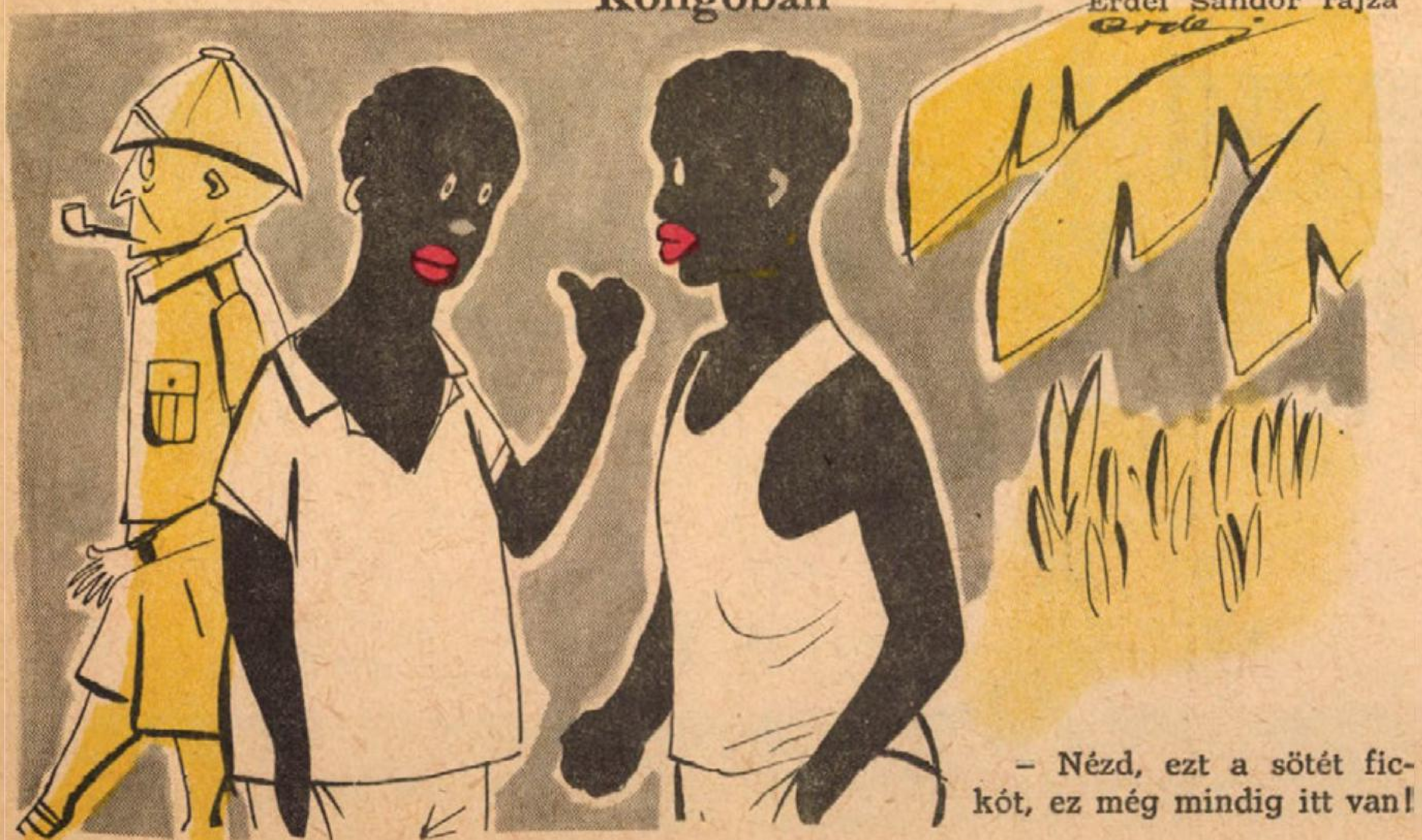
Az Úr haragja erre felgerjedt és azonnal kiadta az utasítást Gábor arkangyalnak, hogy űzze ki a Paradicsomból Ádámot és Évát, hadd keressék meg kenyerüket arcuk verejtékével. Persze, a Humoristát is elűzte magas színe elől, mondván Gábornak:

– Feloszlatom a Paradicsomot és leveszem a kezem az egész társaságról. Ha mától kezdve bárki hozzám fordul ima, könyörgés vagy glossza formájában, nem érdekel, amit főztek, egyék is meg...

Így is történt. Szegény Ádám és Éva kiűzettek a Paradicsomból, Ádám rögtön sikkasztani kezdett, Éva pedig megcsalta a férjét, mivel még más élőlény nem volt, fűvel és fával. A Humorista pedig, mit tehetett mást, új lapengedélyért folyamodott, mert akkor már meg volt Káin és Ábel, s még néhány összülő, úgyhogy egész szépen lehetett volna már előfizetőket gyűjteni. Az Úr haragja azonban úgy felgerjedt erre az újabb szemtelenségre, hogy fogta magát és agyoncsapta a Humoristát. Azaz agyoncsapta volna, ha a Humorista ügyesen el nem ugrik. Így csak egyik lábára lett sánta és egyik fülére süket. Ezért van az, hogy humoristák még ma is élnek, csak gyávábbak valamivel és kevesen vannak, hála a Jóistennek!

Gádor Béla

Kongóban Erdei Sándor rajza

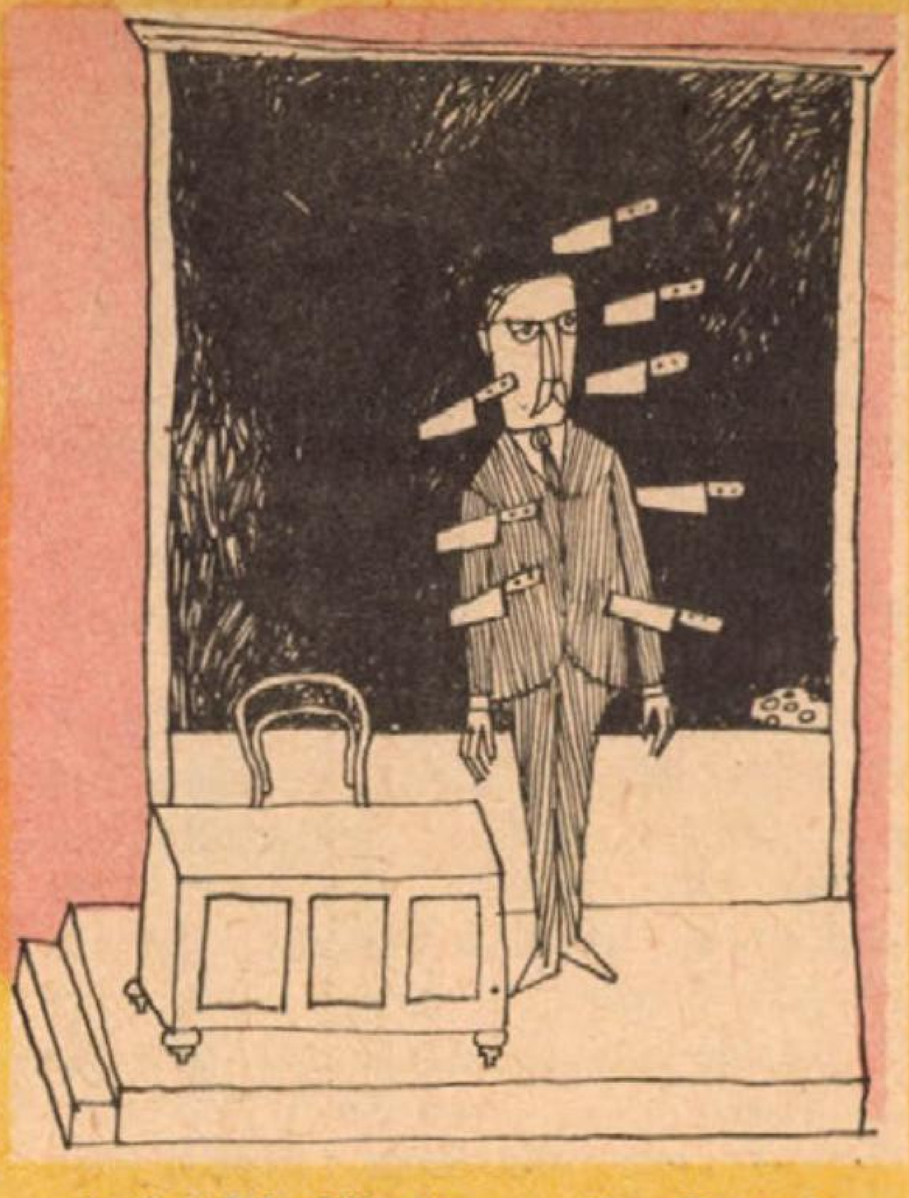

– Nézd, ezt a sötét fickót, ez még mindig itt van!

Iskolába járunk

Kaján Tibor rajza

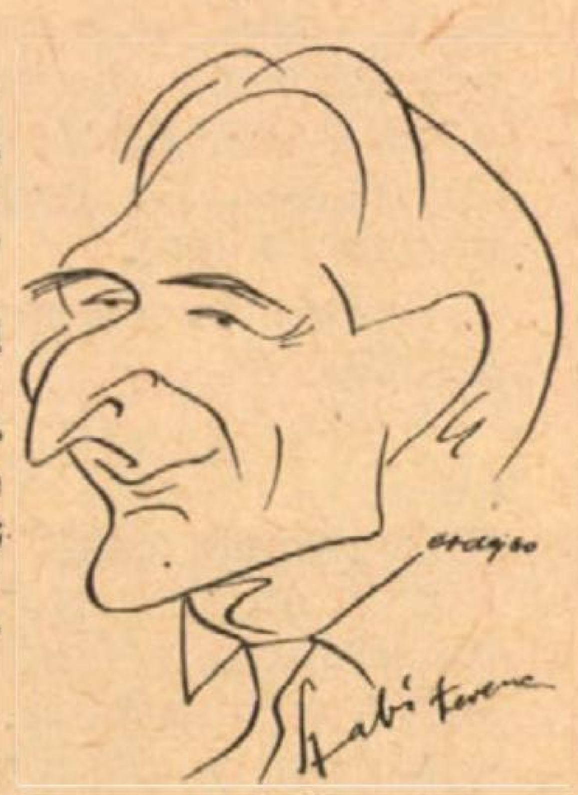

Artistaiskolában: — Szedlacsek, maga megint nem készült!

A Ludas Matyi emlékkönyvébe

A Poljuska világhírű zeneszerzőjével, Leo Knipperrel történt. Sztanyiszlavszkij „Egyiptomi éjszakák'' címmel Puskin, Shaw és Shakespeare műveiből állítottak össze egy zenés darabot és Knippert kérte fel a zene megkomponálására.

— Minden taktusából áradjon az egyiptomi, buja éjszaka, a keleti szenvedély — kötötte a lelkére és hozzátette, hogy egy hét múlva lesz az első próba.

Knipper elkészült művével, de az első próbán Sztanyiszlavszkij dühösen intette le a zenekart:

— Ez buja? Ez keleti? Hol itt a szenvedély?! Teljesen újat kell komponálni. Egy héttel elhalasztom a próbákat!

Knipper egy héttel később a régi anyaggal jelent meg. A zenekar tagjait megkérte: ne árulják el, hogy pontosan ugyanazokat a számokat hozta el. Megbeszélték, hogy lassan fognak játszani. Így is történt és Sztanyiszlavszkij elragadtatva kiáltott fel:

— Ez igen! Ez buja! Ez keleti! Látja, tud maga, ha akar!

Jó magam Piscatorral jártam majdnem ugyanígy. Piscator Moszkvában, Anna Seghers „Halászok lázadása'' című filmjét forgatta. Hipermodern, dodekafon zenét kért, amely a lázadó forradalmiság hatását kelti. Tizennégyen próbálkoztak, de Piscator mind a tizennégy zeneszerző munkáját használhatatlannak találta. Ekkor tizenötödiknek én kaptam a megbízást.

Gondolkozni kezdtem... Ha én is hallgatok Piscatorra és dodekafon zenét szerzek, én is megbukom. Csinálok én forradalmi zenét sokkal egyszerűbben, — gondoltam és egy egyszerű a-moll dallamot, hullámverés motívumokkal festettem alá. Semmi köze sem volt ennek a Piscator által kért dodekafon zenéhez.

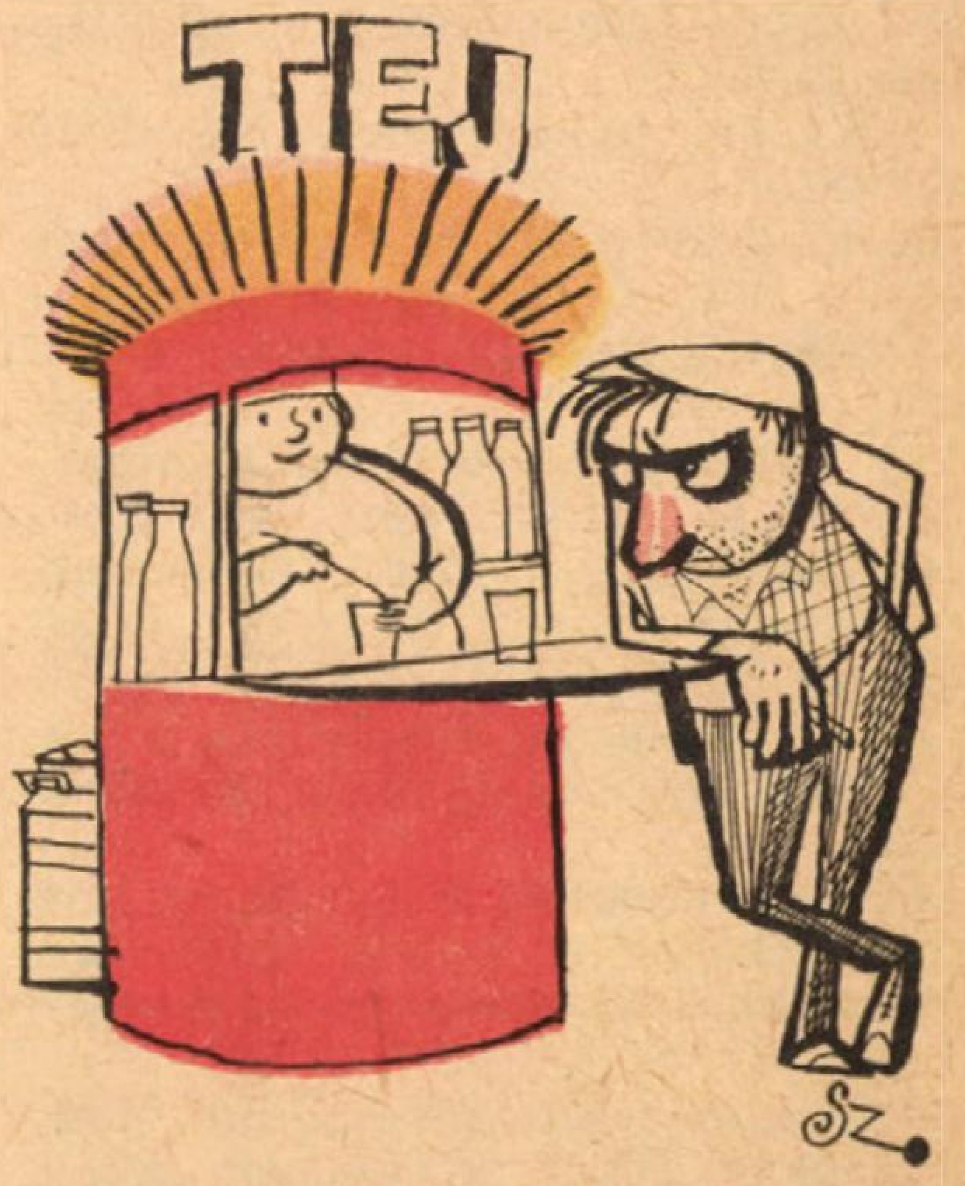
Eljátszottam és a nagy rendező elragadtatással kiáltott fel:

— Ez az! Ez forradalmi! Ragyogó! Remek! Köszönöm!

És mind a ketten nagyon büszkék voltunk.

Szabó Ferenc

Kezdő tej-testvér

— Kérek egy fél decit...

Pillanatkép

Szegő Gizi rajza

— Azért ünneplik Balog Jánost, mert elsőnek adta el a fölös gabonáját az államnak? Biztosan televíziót akart venni.

— Van neki.

— Akkor motorbiciklit.

— Az is van neki.

— Talán nincs helye a padláson?

— Az is van neki.

— Akkor miért?

— Hogy becsülete is legyen neki.

PÁRIZSI VŐLEGÉNY

A diáknegyed egyik szűk utcácskájában laktam akkor, a hatodik emeleten, ahol a házak már összehajolnak s az ember úgy érzi, az ablakból át tudna lépni a szembenlévő ház erkélyére. Illatos és üde tavasz volt, kitártablakú idő, rohantak a felhők, mintha valami sürgős dolguk volna, szinte óránként permetezni kezdett az eső játékosan és tréfálkozva, néha csak a tiszta kékségből. Aztán fölszáradt és rákezdett újra.

Szemben, a túlsó oldal hatodik emeletén Dorottyáék laktak, holland vagy angol nászutasok lehettek, csak én neveztem így őket, mert már megérkezésük első napján Csokonai Dorottyáját juttatták eszembe: „mintha birsalmából harapták volna ki". Az asszonyka ugyanis olyan dudorodós, a férfi pedig harapdálós természetű volt. Cseppet sem zavarta őket a nyitott ablak, a széttárt függöny s én — akarva, akaratlan — kénytelen voltam megismerkedni természetük effajta jellemző vonásaival.

Dorottyáék aztán elköltöztek és szobájukat egy púpos külsejű sovány fiatalember foglalta el. Alig mozdult ki hazulról, naphosszat csak ült valami nagy könyv mellett, mintha imádkozna.

— Kvéker lelkész vagy metodista prédikátor.

Napok múlva jöttem csak rá, hogy rajzol. Női fejet rajzol, nyilván fényképről s mindig ugyanazt a női fejet.

Egy hét sem telhetett el, találkoztam vele az utcán, lent állt a mi szállodánk kapuja előtt. Bátortalan, jámbor emberkének látszott, kicsit szépfiús vonásokkal, frissen borotvált arc, gondosan fésült haj, a hazai borbélyüzletek tábláira emlékeztetett.

Másnap ugyanott állt a kapu előtt s mikor közelébe értem, megemelte a kalapját s megszólított — magyarul:

— Kedves uram, megtudtam, hogy ön magyar. Nagy szívességet kérek, ebédeljen ma velem.

Meghökkentett az ajánlat. Mit akarhat ez az ember? Morogtam valamit sürgős tennivalóimról, de ő csak állt, kalapja a kezében s jámbor arccal, szinte könyörgőn nézett rám.

— Tudom, hogy ilyenkor szokott ebédelni, nagyon kérem, ebédeljen velem.

Bólintottam hát és elindultunk együtt. Egy közeli kicsi vendéglőbe jártam, faburkolatos, rekeszes berendezése a német sörcsarnokok hangulatát varázsolta Párizs közepébe, de jól főztek, s ami számomra akkor ugyancsak nem volt mellékes: olcsón.

— Rendeljen valami levest — mondta a festő —, bablevest, vagy gulyást, valami igazit.

Értelmetlenül néztem rá.

— Egy hete vagyok Párizsban egyedül és egy mukkot se tudok semmilyen nyelven, — szólt a festő.

— És hogy evett eddig?

— Étlapról, uram.

Meg is magyarázta rögtön. Inteni szokott a pincérnek s rábökött az étlap valamelyik pontjára. Erre az első napon valami tengeri csigát hoztak neki. Egy falatot se tudott enni belőle. Rábökött az étlap másik pontjára, jó messze a tengeri csigától, akkor meg olajos salátát hoztak. Hát így sikerült az első nap. Másnap tovább kísérletezett s immár eljutott odáig, hogy tudta, az étlapnak melyik részén vannak a levesek, húsok, főzelékek. De még így is lutri volt minden egyes ebédje.

Amikor a pincér közelünkbe ért, a festő fölemelt ujjal feléje fordult:

— Ön dömi ruzs — mondta tagolva s jó dunántúli kiejtéssel. De a pincér megértette s hozta a vörösbort.

— Ezt már megtanultam — mosolygott a festő. S beszélt, mint aki már régen nem beszélhette ki magát.

— Soha nem volt nyelvtehetségem. Fodrász voltam én kérem egy dunántúli városban és festegettem csak úgy magamnak. Sose hittem volna, hogy még a tehetségemmel Párizsba kerülök. Mert a legnagyobb baj, uram, hogy az ember nem hisz eléggé önmagában.

— Ön dömi ruzs! — kiáltotta újra s látható örömmel gyakorolta a francia nyelvből azt a keveset, amit megtanult.

— A szerelem, uram, a szerelem. Bocsásson meg, hogy ilyen bizalmas dolgokról beszélek, talán nem is illik, de engem egy asszony ébresztett rá a képességeimre. Festegettem azelőtt is, de ő látta meg, hogy a képeimben van valami erő — így mondta. Dél-Amerikából jött haza látogatóba, mert a mi városunkban született. És elhozott magával... A menyasszonyom...

— Gratulálok.

— Olaszországon jöttünk keresztül, csodálatos út volt, felejthetetlen. Amikor aztán ideértünk, valami telefonüzenetet kapott a kedves, sürgős üzleti ügyek... el kellett utaznia.

A festő elhallgatott és fürkészve nézett rám. Az italtól már felhevült, néha kissé akadozott a nyelve.

— Először úgy volt, hogy csak néhány napra megy el, aztán kaptam egy táviratot, haza kell mennie Dél-Amerikába. Én megértem, fontos üzleti ügyek, de legkésőbb egy hónap múlva itt lesz.

— Egy hónap nem nagy idő — vigasztaltam.

— No úgy-e — kapott örömmel a szón. — Pénzt küldött, addig megélek szépen, csak beszélni tudnék.

Fölhajtotta poharát és hirtelen megragadta a kezemet. Arca vörös volt s úgy fújta ki magából a szavakat, mint a fuldokló a vizet:

— De ugye, visszajön? Nem hagyhat itt! Ugye, visszajön a menyasszonyom?

Aztán az asztalra borult és rángatózva sírni kezdett.

Most értettem meg mindent.

— Visszajön... — mondtam neki s tudtam, hogy ezt már egyikünk se hiszi el.

Sipos Gyula

Egy volt színházi újságíró barátom mesélte el, hogy miért ment át egy mezőgazdasági laphoz:

– A színházi újságírástól azért vonultam vissza, mert egyszerűen nem bírtam ki a színházi világ kiszámíthatatlanságát, a törvényszerűségek, a logika csődjét. Különösen az ment az idegeimre, hogy nem voltam képes kiszámítani cikkeim hatását.

Virágfalvi Cukiról például a következőket írtam:

„Ne tovább, művésznő, ennek rossz vége lesz!"

Ezt a drámai figyelmeztetést azért vagyok kénytelen a Nagyvárosi Színház fiatal tagjához intézni, mert Virágfalvi művésznő az utóbbi időben súlyos kifogásokra adott alkalmat viselkedésével. Egy kicsit a fejébe szállt a siker. Idősebb kollégáit már alig veszi észre, s egész magatartásából csak úgy árad a gőg, a fennhéjázás. Helytelen dolog ez! Meg kell értenie Virágfalvi művésznőnek, hogy a kivételes szépség, a varázslatos külső, az istenadta tehetség nem minden. Nem is azt kifogásoljuk, mintha a művésznő nem mélyedne el eléggé szerepeiben. Szó sincs róla. Nagy intelligenciája, átélő képessége kellőképpen érvényre jut minden szavában. A tudás azonban senkit sem jogosít fel szerénytelenségre, sőt a kimagasló egyéniség éppen a tudás alázatával tölti el tulajdonosát. Azt talán a művésznő sem akarja, hogy azt mondják róla: ez a Virágfalvi Cuki gyönyörű, csodálatos tehetségű nagy művésznő, a szerénység azonban nem a legerősebb oldala. Lehet, hogy kemény szavakat használtam, de végül is egy világhír előtt álló fiatal művésznő jövőjéről van szó."

Az éles kritika megjelenése után néhány nappal véletlenül összetalálkoztam a művésznővel. Behúztam a nyakamat és igyekeztem elosonni, ő azonban a nyakamba borult, megcsókolt és könnyes szemmel köszönte meg a róla írt cikkemet. Értetlenül álltam sokáig.

Fáskerti Babáról, ugyanennek a színháznak a primadonnájáról viszont ezeket az áhítattól remegő szavakat vetettem papírra:

„Fáskerti Baba... ez a név a magyar színjátszás hőskorát idézi. Ez az üstökös, amely a századforduló táján tűnt fel a magyar színjátszás egén, még ma is teljes fénnyel ragyog. Könnyek tolulnak a szemembe, ha arra gondolok, hogy ez a nagy művésznő Blaha Lujza pályatársa volt. Fáskerti Baba mindent kitartó szorgalmának, szerénységének köszönhet. Hányan elhullottak mellőle, szebbek, tehetségesebbek, mert nem volt bennük elég kitartás és erő a kudarcok elviseléséhez. Őbenne volt! Milyen fiatalos még mindig a mozgása! Arcát nemessé ötvözte az idő. Ma is kedves, szerény, előzékeny, mint akkor, amikor hintója elől kifogták a lovakat a gavallérok, és lelkesen húzták a gázlámpák fényében. Meghajtjuk elismerésünk zászlaját a magyar színjátszás nagyasszonya előtt. Példát vehetnek róla a fiatalok!"

A művésznő azóta nem fogadja a köszönésemet, sőt elfordítja a fejét, ha meglát.

Értik ezt?

Feleki László

A napokban a Körút forgatagában találkoztam volt munkatársnőmmel, Ilonkával. Barna nyúlszőrkalapot viselt és stuccolt angol bajuszt. Termetén elegáns, kétsoros kasha öltöny feszült.

– Mi van veled, Ilonka? – kérdeztem dermedten.

– Jenő vagyok és halkabban! – nézett körül rémülten.

– Mire való ez a maskara? – érdeklődtem kíváncsian.

– Mindjárt elmesélem – mondta megnyugtatóan, pajtásiasan belém karolt és elindultunk a Nyugati pályaudvar felé.

– Ismered a problémát. Még ma is elég nehéz albérleti szobához jutni.

– Tudom – bólintottam okosan.

– Hetekig kilincseltem a hirdetések nyomán. A háziasszonyok kivétel nélkül így fogadtak: Sajnálom, női albérlőt nem veszek fel. A nő mos, főz, pepecsel. A férfibérlővel sokkal kevesebb a baj. Ígérhettem toronyórát lánccal, mindhiába – mesélte Ilonka, majd folytatta: – Már a kétségbeesés szélén ácsorogtam, mikor mentőötletem támadt. Beszereztem a szükséges kellékeket és így kopogtattam be özvegy Cvihorek Rezsőnéhez a Nefelejcs utca hatba. Azzal fogadott, hogy már a nyolcadik női jelentkezőt utasította vissza, mert ő csak férfi albérlőt vesz fel. Kedves, barátságos szobát kaptam. Csupán egyetlen kikötése volt Cvihoreknénak: – Csak férfilátogatókat fogadhat. Nő ide nem teheti be a lábát – figyelmeztetett szigorúan.

– Óriási – néztem elismerően Ilonkára.

– Várd meg a végét – figyelmeztetett Ilonka alias Jenő: – Szerencsére Cvihorekné rövidlátó, a házmester pedig megőrizte titkomat megfelelő kapupénz ellenében. A második nap megkérdeztem Cvihoreknét, hogy nem venné-e rossz néven, ha főznék magamnak egy bográcsgulyást, a harmadik nap pedig kisebb mosásra kértem engedélyt. Cvihorekné örömmel beleegyezett, mondván, hogy milyen kedves látvány egy rántást kavargató férfi, és nincs bájosabb, mint egy ügyetlen, mackó módra mosó férfi. Nagyon összebarátkoztunk a háziasszonnyal. Esténként ültünk a konyhaasztal mellett és a katonaélményeimet meséltem neki. Egy idő múlva Cvihorekné jószívűen vállalta, hogy helyettem elvégzi a mosást. Reggelenként frissen vasalt inggel kedveskedett. Névnapomra, Jenő napján, kaptam tőle egy szép sötétkék nyakkendőt. A múlt héten aztán beütött a katasztrófa. Cvihorekné így szólt hozzám: Már hat éve, hogy a férjem itt hagyott. Egy magamfajta egyedül élő özvegynek nagyon nehéz. Nem jár velem rosszul – ígérte a bús özvegy. Elrohantam valami olyan ürüggyel, hogy most hat óra és félhétkor Nagykanizsán van randevúm egy szőlőcsősszel. Szerencsére később megoldódott a probléma.

– Elvetted feleségül özvegy Cvihoreknét? – kérdeztem rémülten Ilonkától.

– Ne hülyéskedj – legyintett és boldogan folytatta: – Jövő héten esküszöm Lacival, a vőlegényemmel és utána hozzá költözöm Cinkotára.

– Szívből gratulálok – szorongattam Ilonka kezét megkönnyebbülten.

– Köszönöm. Most sietek, mert Lacival találkozom és még át kell öltöznöm – búcsúzott.

Utolérhetetlenül kecses mozdulattal szivarra gyújtott és katonás léptekkel elmasírozott a Boldogság felé.

Elmerengve néztem utána, aztán megálltam a Nyugati előtt ékeskedő hirdetőtábla előtt. Borús tekintetű fiatal nő olvasta a hirdetéseket.

– Albérleti szobát keres? – kérdeztem résztvevően.

– Nő részére nem találok kiadó szobát – legyintett keserűen.

– Azért ne csüggedjék – mondtam vigasztalóan és bátorítóan hozzátettem: – A reményt nem szabad elveszítenie. Legyen férfi!

Galambos Szilveszter

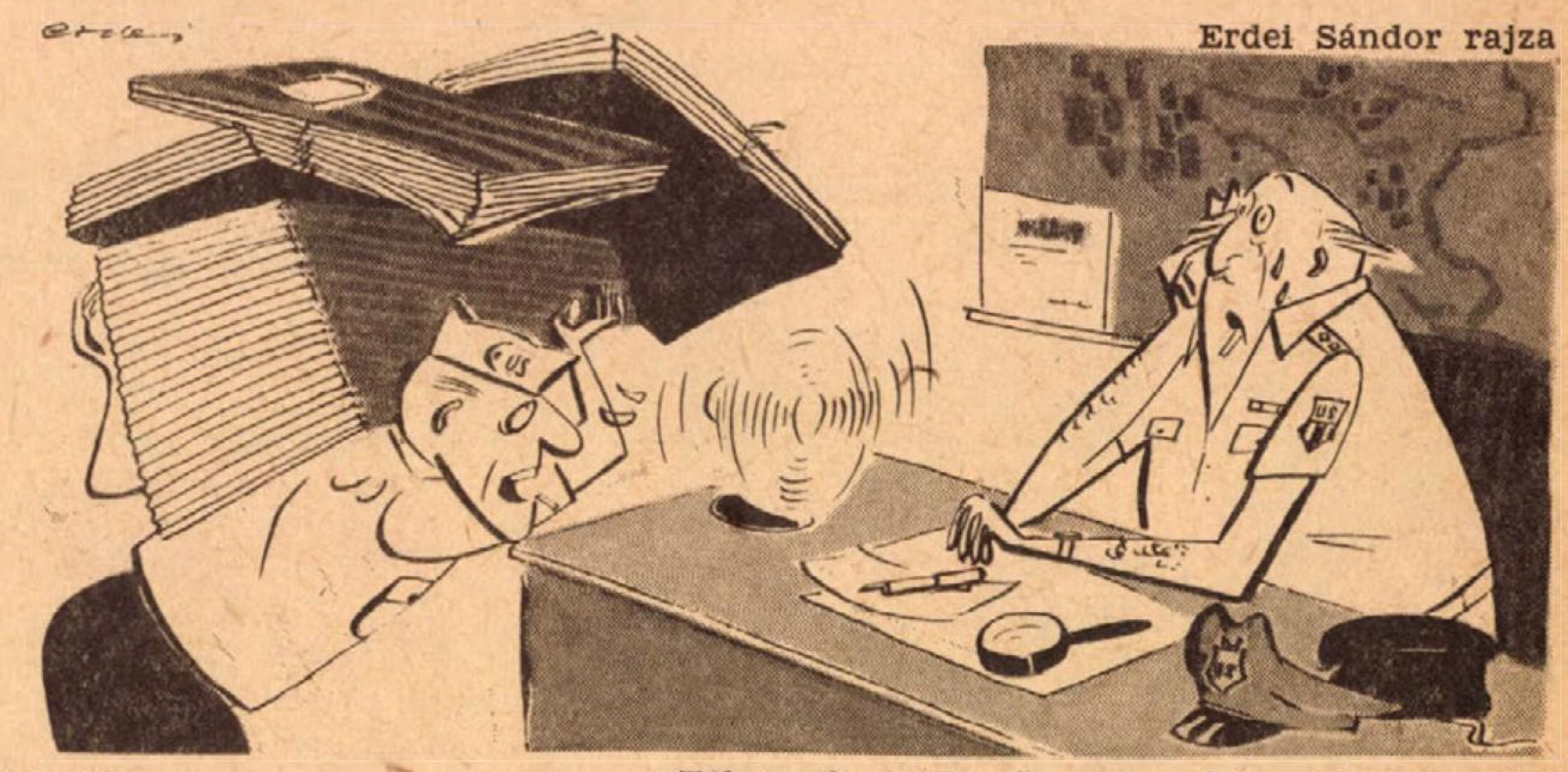
USA-kémeket lepleztek le

Szegő Gizi rajza

KELET-BERLIN – Mit tolakszik! Engem előbb lepleztek le!

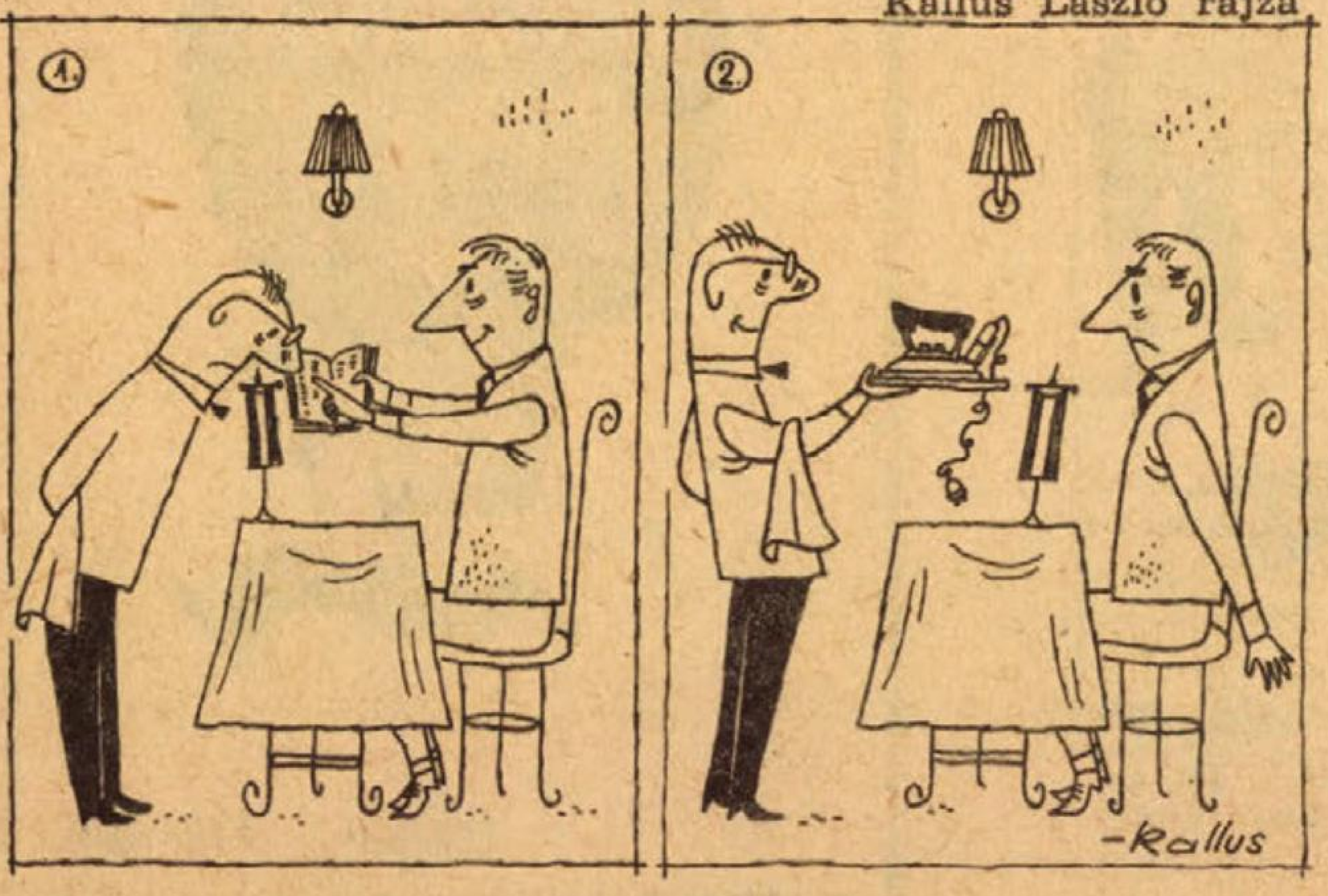
Erdei Sándor rajza

BONN – Tábornok úr! Itt hozom a kiesettek névsorát!

Külföldi vendég az étteremben

Kallus László rajza

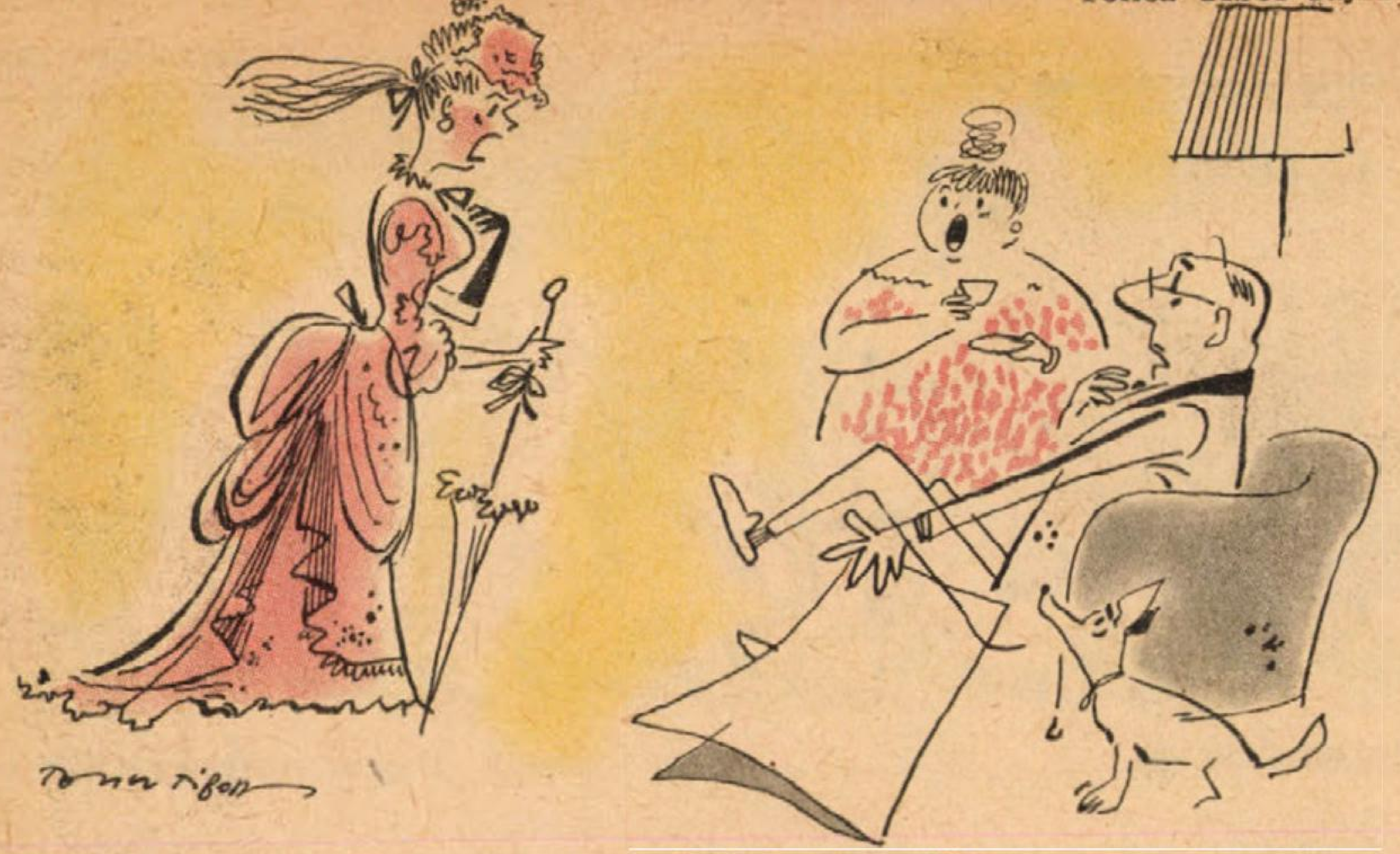
Csodálatos pillanat

Toncz Tibor rajza

Szülői ellenőrzésen

Toncz Tibor rajza

– Na, így is huligán vagyok?! . . .

Schwott Lajos rajzai

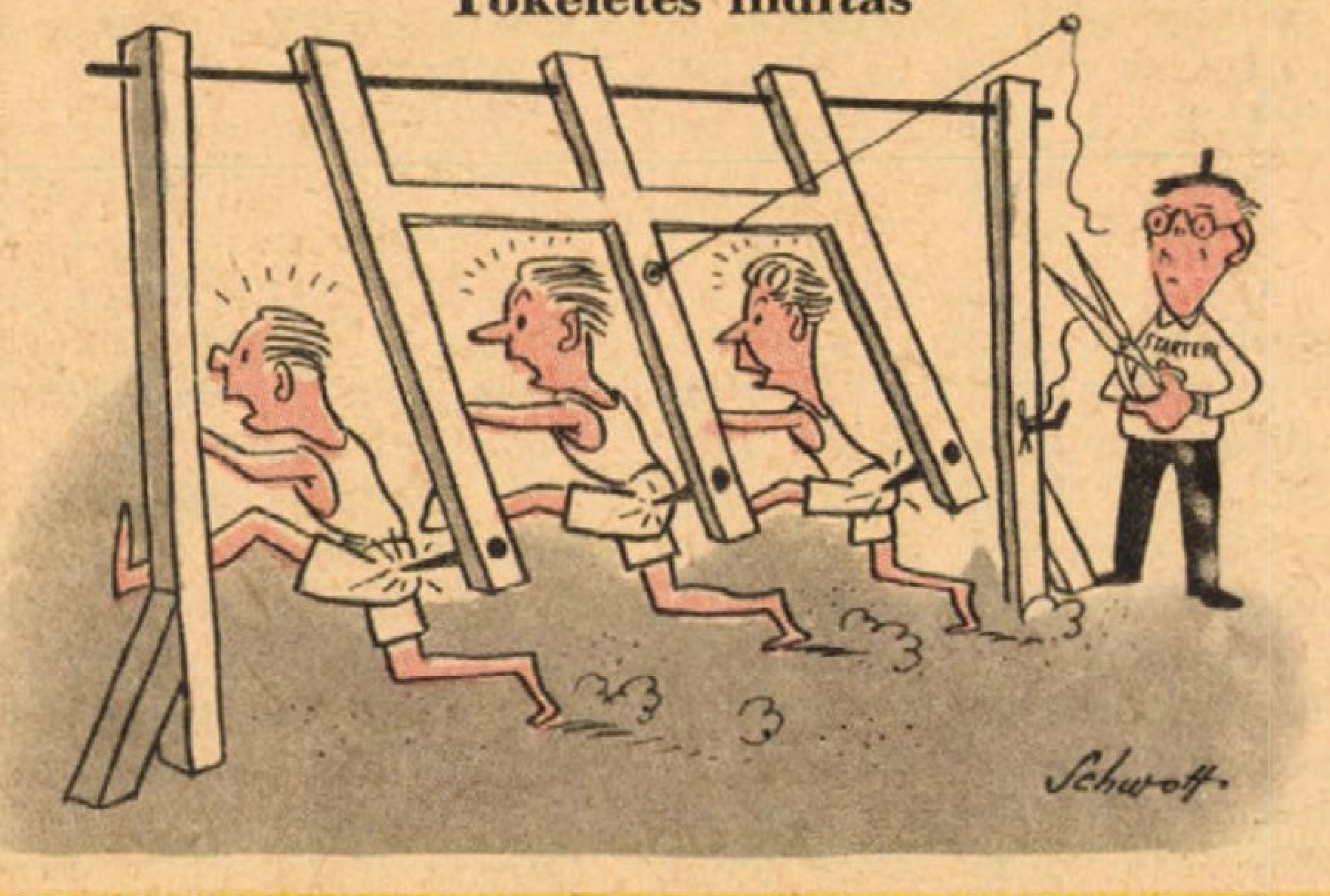
Bizonyíték

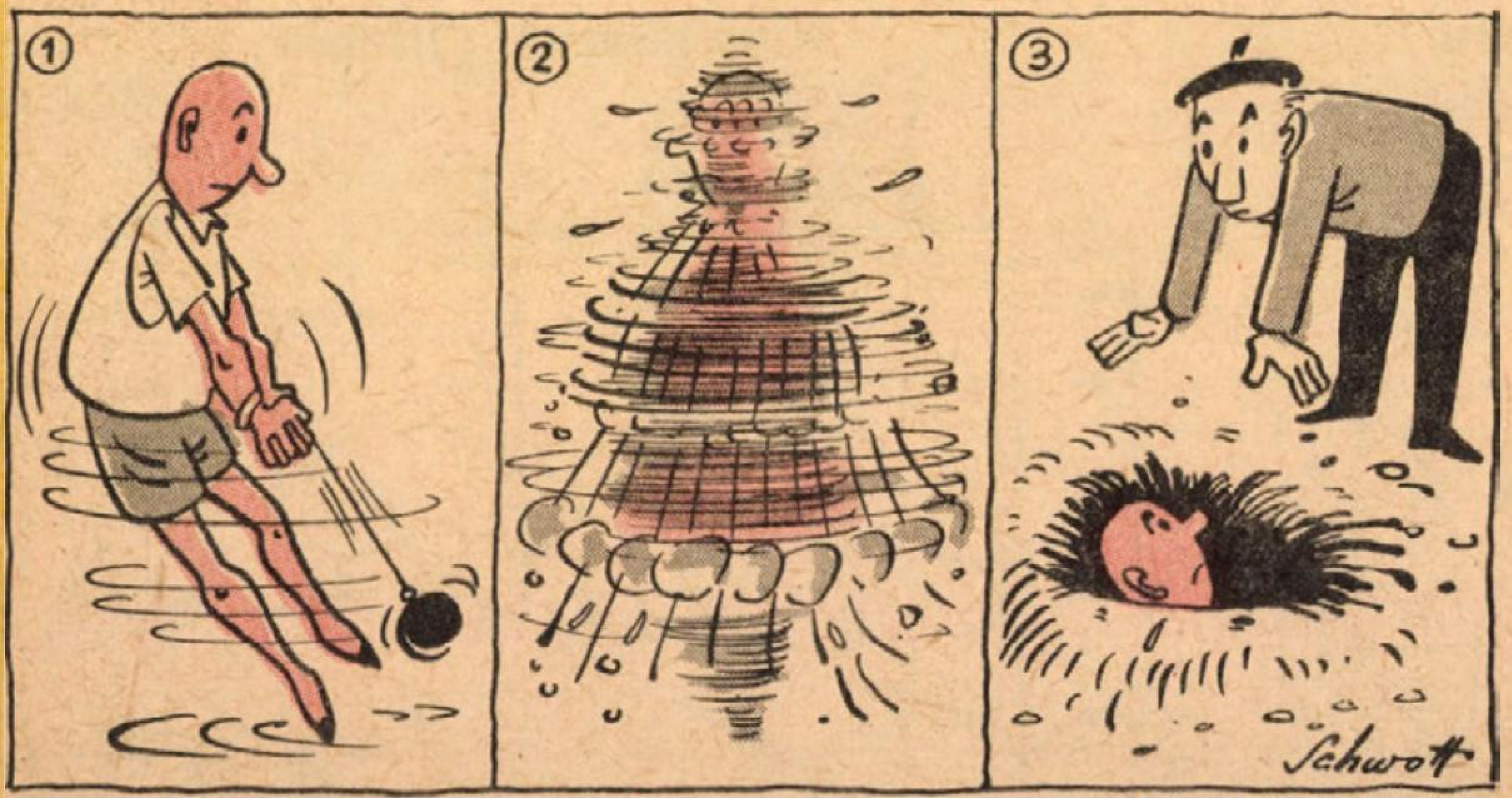
— Nagyon nehéz volt a verseny?
— Nagyon. Amikor kijöttem a medencéből, csurom víz voltam . . .

SPORT MELLÉKLETÜNK

Tökéletes indítás

Az erőfeszítés sohasem hiábavaló

— Jöjjön már fel az emelvényre! Első lett!

A humor könyvéből

MIKSZÁTH KÁLMÁN letelepedett szokott törzsasztalához, ahol ifjú írók és politikusok közt épp arról folyt a szó, kit nevezünk műveltnek, kit félműveltnek s kit műveletlennek. Egy ismert publicista lelkesen fejtegette:

– Aki tudja, hogy XIV. Lajos 1638-ban született és 1715-ben halt meg, az művelt. Aki csak azt tudja, hogy 1715-ben halt meg, de nem tudja, hogy mikor született, az félművelt. Aki azt sem tudja, mikor halt meg, azt sem, hogy mikor született, az egészen műveletlen.

Mikszáth helyeslően bólogatott:

– Úgy van. Arisztotelész például egészen műveletlen volt.

BALZAC örökké tele volt adósságokkal. A kiadója atyailag figyelmeztette:

– Fel kéne jegyeznie a napi kiadásait.
– Szoktam, de csak a hónap végén.
– Miért csak a hónap végén?
– Tovább minek? Azután mások jegyzik fel.

KOMLÓS VILMOS előadás után egy budai zöldvendéglőbe tért be társaságával. A szomszéd asztalnál egy erősen elázott vendég hangoskodott, miközben nagyokat csuklott. Valaki fölismerte benne az ismert nevű tornászbajnokot s megjegyezte:

– Csodálom. Egy tornásznak nem volna szabad ennyit inni.

– Mit tudod te – intette le a komikus. – Hátha azért iszik, hogy csuklógyakorlatokat tartson.

TOSCANINIT, alighogy elvégezte a konzervatóriumot, a milánói Scala másodkarmesternek szerződtette. Az öreg első-karmester malíciózusan fogadta a fiatal riválist:

– Nekünk tulajdonképpen nincs is szükségünk másodkarmesterre.

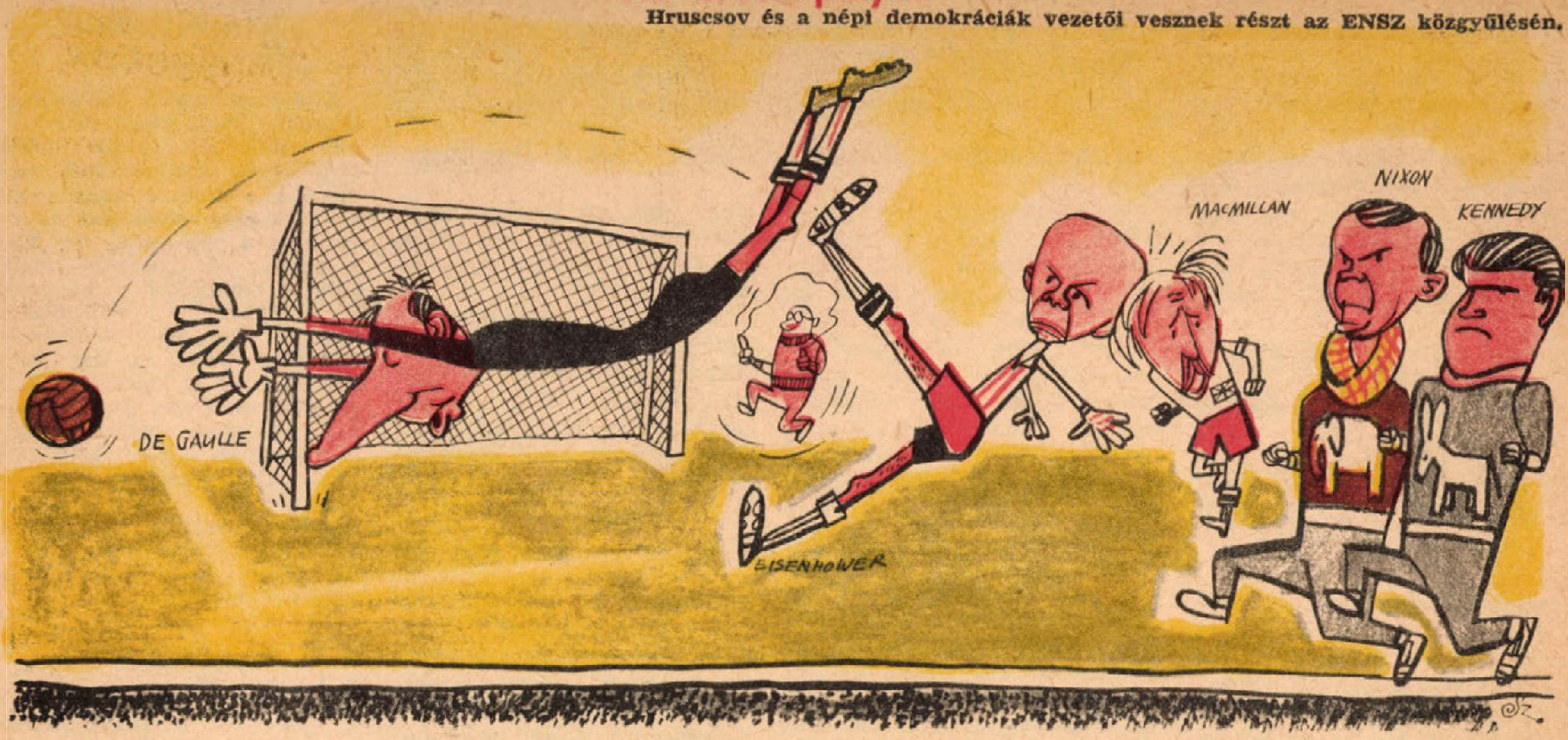
A fiatal muzsikus léleknyugalommal válaszolt:

– Tudom. Nekünk első karmesterre van szükségünk.

E heti hirdetésünk

Az ENSZ-pályán

Hruscsov és a népi demokráciák vezetői vesznek részt az ENSZ közgyűlésén.

– Keményen trenírozzunk, sporttársak, az ellenfél a legerősebb összeállításban jön! . : :

Az „egyéniség"

Padon ülök . . . Megakad fülem
egy furcsa, rekedt muzsikán:
világnézetről szaval éppen
mellettem három huligán.

— „A vad nyugat!" — lantol az első. —
De szép, mikor a préri ég . . .
Kovboj, Colt, viski . . . Bezzeg itt nálunk
meghal minden egyéniség!" —

— „Az ám!" — dupláz reá a másik. —
De klassz is az a Holivud!
Ott minden filmsztár egyéni lehet;
boldog, aki innen kijut!" —

— „Én sosem leszek típusember!" —
a harmadik így kiabál. —
Változatosság! Egyéni ízlés!
Ez ám az életideál!" —

*

Elnézem őket . . . Be egyformák:
ingjük, nadrágjuk fekete.
Oly „egyéniek", — akár nadrágjuk
egyformán steppelt feneke.

Bedő István

Tapasztalatcsere után, hazafelé

Szegő Gizi rajza

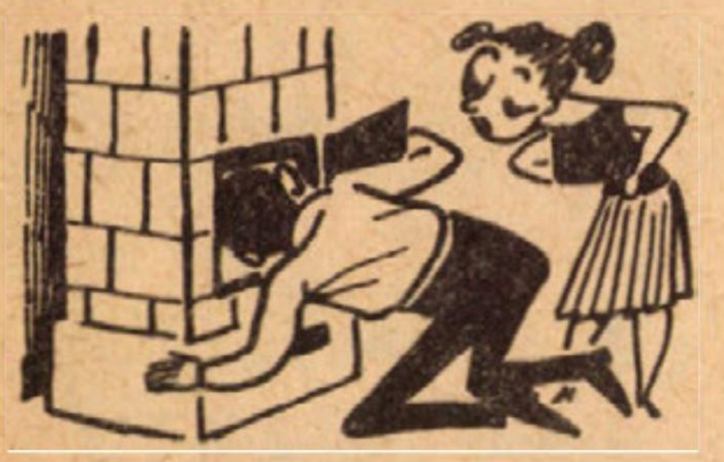

Hegedűs István rajza

Volumen-felár!?

Mivel hogy vége van a nyárnak, s ebből következik, hogy ősz, majd tél jön, elhatároztuk, hogy cserépkályhát vásárolunk. A TÜZÉP-telepen találtunk is meggyszínű cserépkályhát, 1964.– Ft.-ért Szerintem minden új kályha egyformán melegít, de a feleségem szerint a

vajszínű kályha melege melegebb, mint a meggyszínűé. Ezekután természetesen vajszínű kályha után próbáltam nézni, s az úgynevezett Vegyesipari KSZ-ben kaptam is vajszínű kályhát, az elnök szavai szerint ugyanannyiért, mint a TÜZÉP-telepén.

Szóval megjött a kályha, megjöttek a kályhások, lett is mindjárt csatatér. Majd végül, midőn már állt a vajszínű csoda, megjött a számla is. Valóban olyan áron, ahogyan képzeltem, ám az utolsó tétel előtt megállt bennem az ütő. A számlán ez szerepelt:

volumen-felár 211.90 Ft

Csodálkozva néztünk össze a feleségemmel. Mikor építhették be a kályhába a volument, hogy nem vettük észre? S ha már benne van, vajon mire szolgál? Kinyitottuk a tüzelő-ajtót, a hamuzót, még a kürtőbe is benéztünk, sehol egy deka volumen!

Sürgős választ kérünk arranézve, hogy mi az a volumen? A kályhában nem találjuk, s ha már kifizettük, volumen nélkül most már nem vesszük át!!

Veres József.
Mátészalka, Fürst S. u. 57.

Le a bürokráciával

Hozzászólás „Ludas Matyi cécó" ügyben

A közelmúltban Theil Henrikné (V., Szemere u. 17.) olvasónk panaszos levele alapján telefonon megkerestük az V/2. számú Házkezelőséget. Kértük, hogy konyha-padlózatát, amelyet csőrepedés miatt három héttel előbb feltörtek, állítsák helyre. A munka elmaradása miatt a vízvezetéket sem tudják használni. A Házkezelőség a munka egy részét elvégezte, majd további három hétig a panaszos lakása felé sem nézett. A lakó és a házkezelőség újabb szóváltása Theil Henrikné második levele szerint így zajlott le:

... „Amidőn megmondtam, hogy melyik lakásról van szó, az egyik alkalmazottjuk: *»Ja, a Ludas Matyi cécó«*-felkiáltással fogadott. A műszaki vezető, Horváth kartárs... roppant gúnyosan megkérdezte: *»Na, megcsinálta a Ludas Matyi a munkát? Ugye nem? Mi csináltuk meg!«*"

Én nem akartam erre a hangra reflektálni és megkérdeztem, hogy a lefolyót mikor csinálják meg. Erre legnagyobb megdöbbenésemre azt

válaszolta: *„Ezek után most már egyáltalán nem csináljuk meg:..."*

Az idézett párbeszédből arra tudunk következtetni, hogy a bosszúálló házkezelőség, úgy látszik, kiásta ellenünk a csatabárdot, s ha szerkesztőségünk az ő körzetébe tartozna, bizonyára csőrepedést küldene ránk, vagy azt kívánná, hogy szakadjon ránk a mennyezet, melyet ők csakazért sem fognak megcsinálni!

A kihívást elfogadjuk s mindjárt ki is hívjuk az V/2. Házkezelőség felettes hatóságát, vizsgálja felül e nagyhangú körzet munkáját, különös tekintettel Theil Henrikné panaszára.

Kedves Ludas Matyi!

Bizonyára jól ismered világhírű gyógyfürdőnket Hévízfürdőt, de talán nem töltöttél ott egy egész napot, ezért elmondom neked, hogyan zajlik le Hévízen a fürdési program.

Délelőtt jegyet váltasz a fürdőbe. Meglepődsz, hogy a jegy milyen olcsó, a kabinok milyen kényelmesek, s délig nagyon meg vagy elégedve mindennel. Akkor megszólal a megafon és felszólít, hogy öltözz fel és hagyd el a fürdő területét, mert az egy óra hosszat zárva lesz. Fel kell tehát öltözködnöd és a parkban lődörögsz egy órán át, míg ismét kinyit a fürdő, s újból bemehetsz, jegyet váltasz, levetközöl, mint délelőtt tetted.

Miért kell a fürdő látogatóit a nap közepén arra kényszeríteni, hogy öltözzenek fel és egy órát ácsorogjanak a fürdő előtt? Ha a belépőjegy árát túlságosan olcsónak találja a Fürdőigazgatóság, adjon ki félnapos és egésznapos fürdőbelépőt, de mindenképpen oldja meg, hogy a látogatók délben is a fürdőben maradhassanak.

Szávai Adrián
Keszthely, Vörös Csillag u. 44.

„Kényelmetlen" figyelmeztetés

A margitszigeti Vörösmarty Színpad „Pest megér egy estet" című műsora az utóbbi évek egyik legsikerültebb produkciója, valóban megér egy estet és szép emlékként könyvelik el a látogatók. De maradandó, sőt vesékbe markoló emlékeket hagynak a nézőkben a Vörösmarty Színpad minden kényelmet nélkülöző székei is. Úgy gondolom, hogy a közönségnek a pénzéért nemcsak jó szórakozás jár, hanem olyan ülőhely is, amelyben tűrhető körülmények között nézheti végig a két-, két és félórás műsort. Remélem, hogy a Vörösmarty Színpad kényelmetlen széksorai jövőre „már nem érnek meg sok estet".

Földváry Imre
V., Honvéd u. 18.

A Ludas Matyi postájából

„Le és fel Veszprémben" c. cikkünkre a Veszprémi Tanács válaszában többek között az alábbiakat írja:

„A város tisztasága terén még sok a kívánnivaló. Sok bosszúságot okoz az, hogy a járművek és a járókelők is az utcai szeméttartó edényeket összetörik, még nagyobb baj az, hogy nem használják. A város gyalogjáróinak tisztítását az Ingatlankezelő Vállalat dolgozói végzik az éjszakai órákban. A magántulajdonban levő házak előtti gyalogjárdák tisztítása még nincs megoldva; még a büntetések ellenére sem rendszeres itt a takarítás. A város egyébirányú szépítésében igen nagy számban vesznek részt a város dolgozói. Egy hónap alatt ötvenezer társadalmi munkaórát ajánlottak fel a városrendezésre. Tavaly készítettük – ugyancsak társadalmi munkával – az állat- és növényparkot, ez évben pedig vidámparkot létesítünk. A város tereinek és utcáinak fásítására, parkosítására évente milliókat költünk."

Borzalom házhoz szállítva

Egy nagy amerikai hanglemezgyár, az RCA, figyelmet érdemlő újdonságot bocsátott forgalomba. A nagyérdemű közönségnek, ha borzalmat akar látni, ha rémülni óhajt, nem kell moziba mennie, televíziót sem kell vásárolnia. Sokkal jutányosabban otthon is élvezheti a borzalmak borzalmát. Az RCA ugyanis felvette hanglemezre – mint a prospektus mondja – „a színház, irodalom, film és televízió rémjelenéteinek legragyogóbb részleteit". Van ebben minden, amit csak a borzongani kívánó amerikai óhajt: gyilkosság, rablótámadás, haláIhörgés, kísértetjárás és sok más. „Három perc borzalom, három óra remegés" – hirdetik az árut.

Jó mulatást hozzá!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A kilencvenöt éves Balog bácsi elmegy az orvoshoz, hogy megvizsgáltassa a tüdejét. Az orvos megvizsgálja, azután megkérdi tőle, dohányzik-e?

– Igen – feleli az öreg Balog –, naponta elszívok negyven cigarettát és húsz szivart.

– Hát vegye tudomásul – mondja erre az orvos –, hogy a fél tüdeje már oda van. Ha a dohányzást sürgősen nem hagyja abba, fél éven belül menthetetlenül elpusztul.

– Maga a tizedik orvos, aki az évek folyamán ezt jósolja nekem – feleli az öreg, – kilencen már meghaltak...

Nem furcsa?

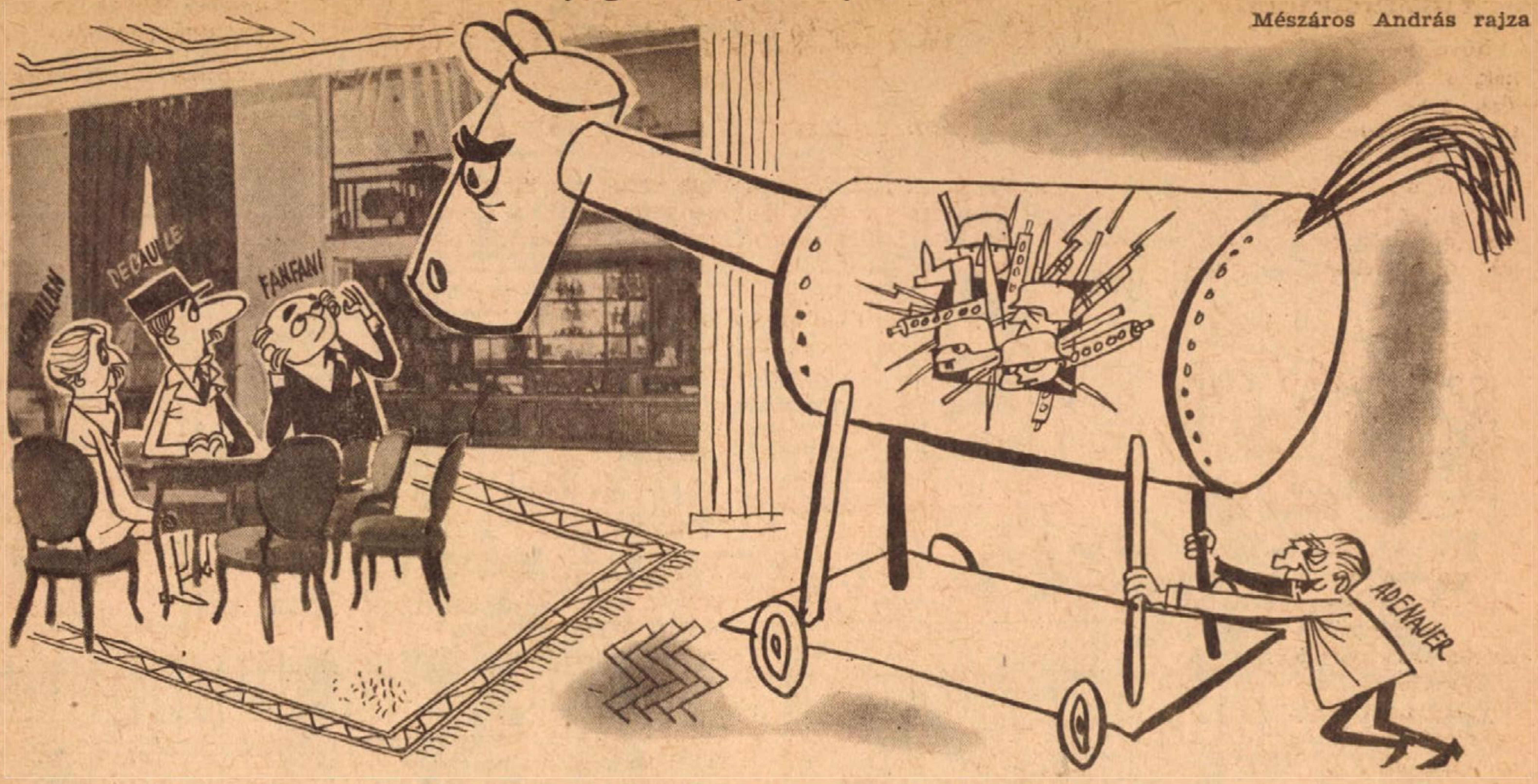
Az olimpián történt
Ez a szép eset
(Ilyenre is csak mi
Vagyunk képesek!)
A vízi sportokban
Indult számos szerzet,
De győzelmet nekünk
Pont egy Parti szerzett.
Öttusában nyertünk
Újabb nemesfémet
Magyar győzött benne,
Aki éppen Németh
S már meg se lepődtek
A szurkoló-körök:
Harmadik bajnokunk
Magyar s mégis Török.

Latabár Árpád

A nyugat-európai csoportosulás

Mészáros András rajza

– Ne aggódjanak, kartársak, már jövök a trójai falóval!

Fejmosás Bonnban

Bombaként hatott a német neo-nácitábornokok követelése: atomfegyvereket adjanak az újjáalakult nyugatnémet hadseregnek. A hírt általában úgy kommentálták, hogy új korszak keletkezett az arcátlanság történetében. Találgatták, ki lehetett a szerzője a megdöbbentő követelésnek. Tudni vélték, hogy bizonyos Schmückle ezredes, a honvédelmi minisztérium propaganda főnöke.

– De Strauss hadügyminiszter nem tudott róla! – hangoztatták a jólértesültek.

Nem sokáig. Strauss kijelentette, hogy vele tanácskozták meg a memorandumot és azzal teljes mértékben azonosítja magát.

Adenauer kancellár erre magához rendelte a hadügyminisztert. A jó ember éppen nyári szabadságát töltötte, amikor megkapta a behívót Bonnba.

– No hiszen, lesz fejmosás! – vélték újra a beavatottak.

Két órás kihallgatás következett. Két órát tartott a fejmosás. Adenauer áldását adta a nácitábornokok követeléséhez. Strauss mosolyogva távozott a kancellária épületéből. Úgy látszik, jól megmosta a fejét – Adenauernek.

Angol—amerikai ellentétek

Az „Associated Press" hírügynökség előtt tett nyilatkozatában P. G. Clancy, a Nagybritanniai Szabók Szövetségének titkára elítélő megjegyzéseket tett az amerikai nadrágiparról:

– Az amerikai nadrágok – mondotta – túlságosan feszesek, s különösen hátul annyira testhezállók, hogy viselője egy feszesen töltött szafaládéhoz hasonlít.

Az amerikai szabók szerint az angol nadrágokban elvész az ember, tehát romboló hatású az egyéniségre.

A szembenálló felek még csak nem is gondolnak az ellentétek áthidalására.

Alkalom szüli...

John Schumacher az amerikai légi erők őrmestere lopás vádjával állt a katonai törvényszék előtt. Száz gyalogsági puskát, négy gépfegyvert, több géppisztolyt és megfelelő municiót lopott és azt ószeresnél értékesítette. Öt évi börtönre ítélték. Az ítélethirdetés után a bíró megkérdezte:

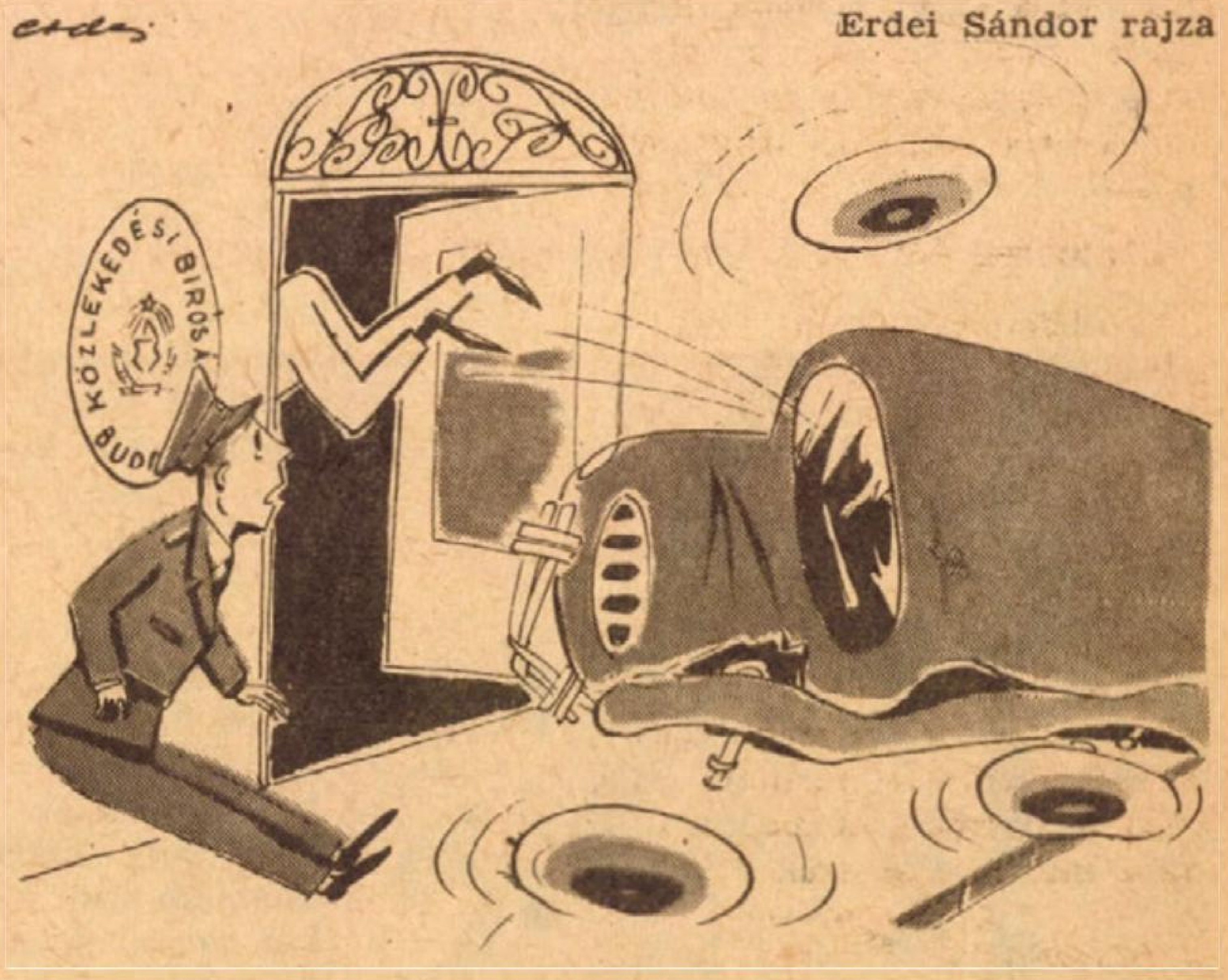
– Hogyan jutott eszébe a véderő ellen vétkezni és pont fegyvereket lopni?

Az elitélt vállat vont és igen logikus választ adott:

– Kérem, én a lőszermagazint kezeltem. Semmi más nem volt rám bízva.

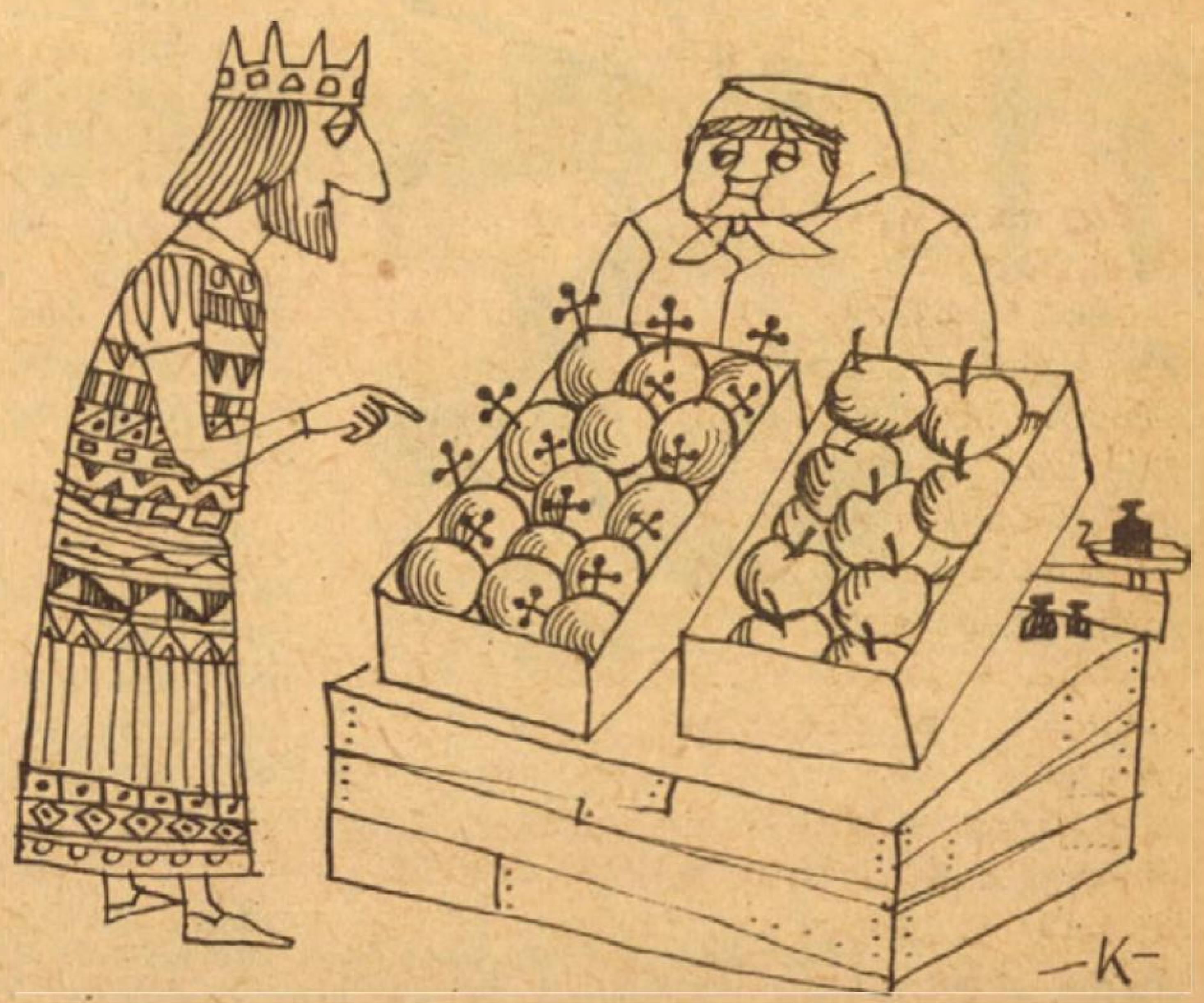
A balszerencse teteje

Erdei Sándor rajza

A mesebeli piacon

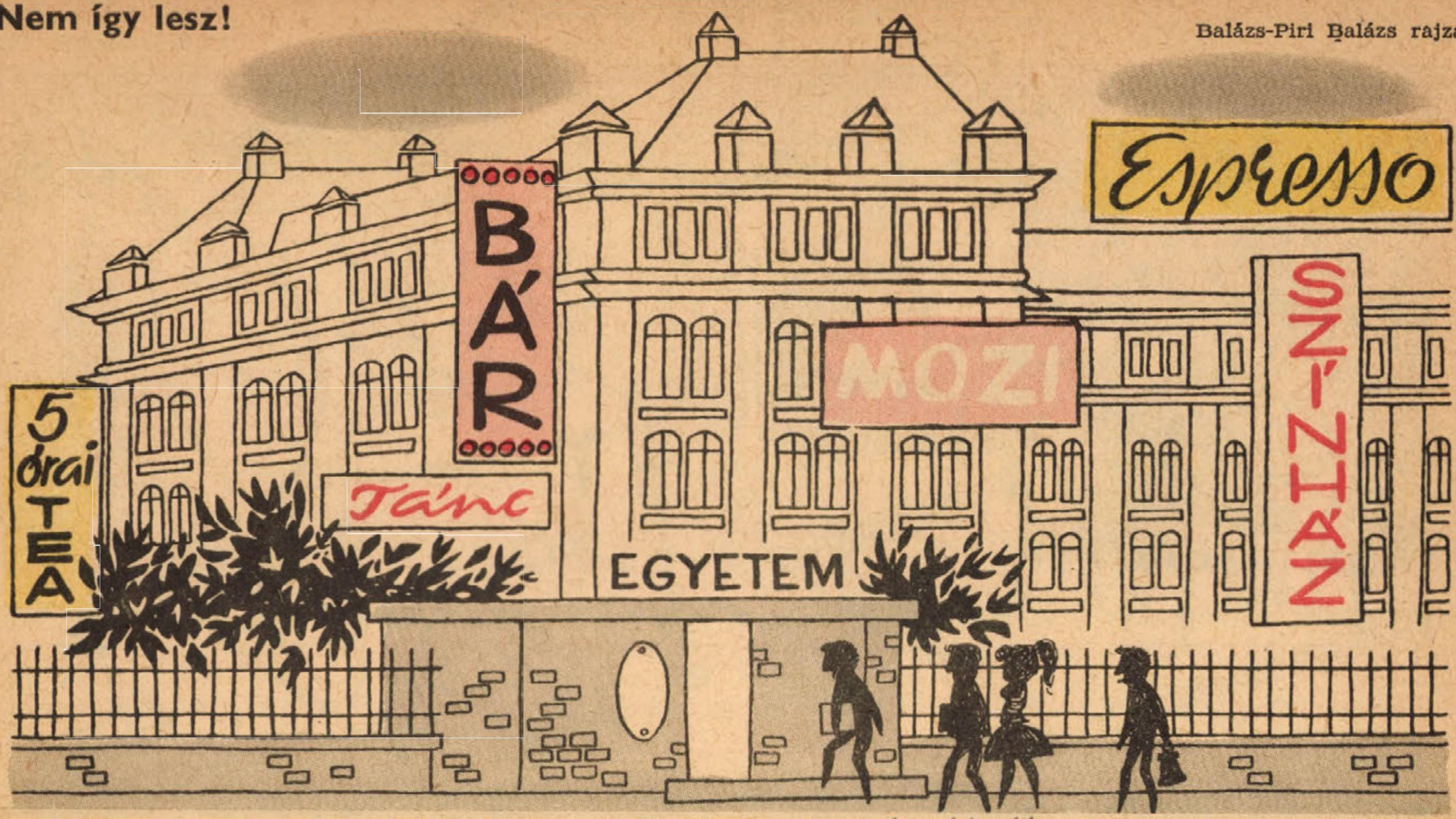
Kaján Tibor rajza

– Ebből adjon egy fél kilót!

Nem így lesz!

Balázs-Piri Balázs rajza

Ahogy egyes elsőévesek az egyetemi életet képzelik

Vége az olimpiának...

A hatodik emelet

Látod, én mindig megnyomom a kapu alatti gombot. Mire a felvonóhoz érek, a házfelügyelő már ott van. Persze, néhány év múlva már erre sem lesz szükség. Hanghullámok segítségével kinyílik a liftajtó és a felvonó is elindul egyetlen szó kimondása után.

– A felvonó nem jár – kiáltott ki a portásfülke kis ablakán át a házfelügyelő.

– Mi baja van?

– Egy sróf kiesett. És nem lehet beszerezni. Sehol sem kapni.

– Na, akkor mehetünk gyalog a hatodik emeletre. Neked könnyű, te fiatalabb vagy mint én, de nekem egy kis asztmám van. No, de rövidesen nem lesz baj egy ilyen sróf miatt. Beülünk a helikopterbe és egy kézmozdulattal Sümegi hatodik emeleti ablakához irányítjuk a járművet. Az ablaknál önműködő, a rakétához hasonló fékezés következtében a helikopter megáll és egy elmés készülék betol majd bennünket Sümegi szobájába. Hű, de kimerültem. Hányadik emeleten vagyunk?

– Az elsőn.

– Még csak az első? Bezzeg, néhány év múlva ennyi idő alatt a liftrakéta fúvókáinak segítségével ennyinél rövidebb idő alatt már a kilencvenedik emeleten lennénk.

– Most azonban szuszogunk a fáradtságtól.

– Nem kell panaszkodni. Már a másodikon vagyunk. Az a rossz, hogy a széles liftaknát meg kell kerülni és így többet kell járni az emeleteken. Mondanom sem kell, hogy a jövőben nem is lesz liftakna. Kötél sem lesz. A felvonó földi parancsra hagyja el a vezérlőállomást. Gyorsan megy és simán fékez. A sebesség nagyságának valószínű csökkentési értéke mintegy 300 méter lesz másodpercenként.

– Honnan tudod ezt ilyen pontosan?

– Már a negyedik emelet? Üljünk le egy kicsit a lépcsőre. Várj, kiterítek egy újságot. Újság mindig van nálam. Jól jön, ha két emelet között elakad a lift. Ezt a vezérlőberendezést és csökkenési értéket is az újságban olvastam, várakozás közben, unalmamban. Na, gyerünk. Meglátod, simán felérünk az ötödikre. Csak egy kicsit szúr az oldalam. Szóval a sugárhajtóműves lift lesz a jövő felvonója. Állj meg egy picit, amíg kiszuszogom magam. Na, indulás. Így ni, ez már az ötödik. Persze, eljön az idő, amikor egyáltalán nem lesz felvonóra szükség. Automatikus szívóberendezés felszívja az embert a kívánt magasságba. Mindenkinél lesz egy ilyen zsebszívókészülék. Pillanatok alatt a kilencvenediken leszünk. Na, végre, a hatodik. De ne csengess be, egy kicsit pihenjünk. Az asztmám. Na, most már csengethetsz. Ez is elavult dolog, ez a nyomócsengő. Ezt is felváltja majd a hanghullámoktól megszólaló csengő. Mi az, nincsenek itthon? Hallatlan! Sümegi megfeledkezett rólunk! Hiába másztunk fel hat emeletet. Most indulhatunk lefelé. Ha a házfelügyelő kapott volna srófot, most csengetnénk neki és levinne liften. No, de hol leszünk ettől néhány év múlva! Egyszerűen beülünk egy általunk irányított légörvénybe és azon lesiklunk a földszintre. Ne siess úgy... Megint szúr az oldalam. Üljünk le egy kicsit a lépcsőre... Mit hoz a jövő, öregem!

Palásti László

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.3720 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.